

ΦΡΑΓΜΕΝΤΙ

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Fråg me\$ tos

Fråg me\$ tos

Филипе Моура

Фрагменти

Авторско право© Filipe Moura

Корица

Родриго Рохас

Фрагменти / Филипе Моура - Сао Пауло: LivroPronto, 2010.

ISBN 976-85-7869-142

Първо издание

Този автор подкрепя

filipe.sa.moura@gmail.com

Индекс

Фрагменти I	13
Фрагменти II	24
Обикновеното	36
Вие	38
Татко	40
Баща и син	41
Сълза	42
Сън	42
На адрес	44
Живот	47
Любов	49
Стена	51
Мислене	55

Приятелство	57
Обучение	59
Living	68
Дълбока любов	76
Маска	77
Сувенир	79
Усетих.	80
Любовник	81
Размисли	82
Ясна нощ	83
Писане	84
Смърт	85
Abyss	87
В очакване	88

Стълбища	89
Централен офис	90
Съществуване	91
Sun	92
Възраждане	93
Вижте	94
Кулминация	95
Живеене и умиране	96
Напускане	97
Прекъснат	98
Бъдете на	99
Отсъствие	101

Фрагменти I

Затворен и открит в ледения север Стар лист,
който чака да бъде навит Изгоряла оранжева
светлина

Топло одеяло, когато е забравено Душата,
която изисква и търпи
наелектризиращ студ

Звукът се разпространява от свободен,
несвързан спомен Измислен и екзистенциален

Топлината на ритъма се освобождава

Време е да нахлуем в себе си

И изследвайте горещия свят без топлина

Когато се охлади, атмосферата не е същата.

Сферата се търкаля в ъгъла

Наклонена точка под океана

От повърхността, през вътрешността на изгарящата
магма, до джунглата на изследването и
впечатляването на

Впечатляващ отдих и няма друг начин да го кажа

Те са думи, горещи думи или много
студени думи, като мрачен труп, много
студен, вечно замръзнал.

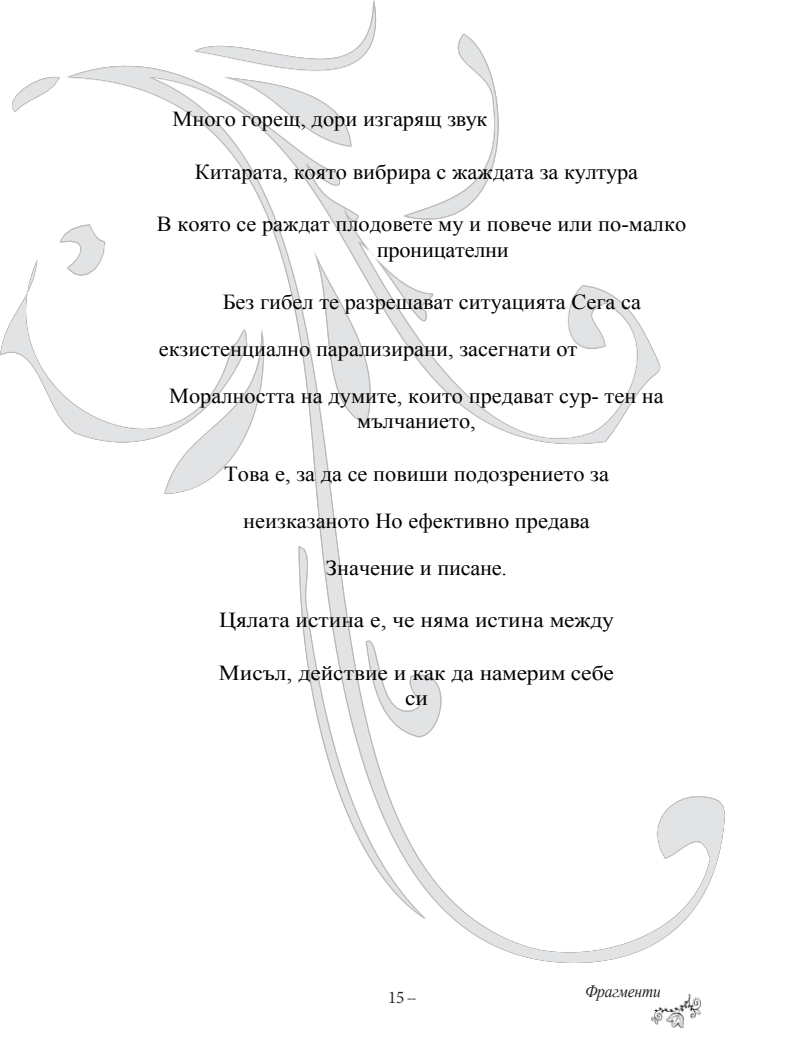
Топъл сън за пролет и долина,

Река без смях Оскърбена надежда, която чака да бъде
намерена

И покажете какво мами и загатва, като създавате
бавно и показвате

това, което може само да си представим без разстояние

И с правилното уравнение целият въпрос се
проблематизира

Много горещ, дори изгарящ звук
Китарата, която вибрира с жаждата за култура
В която се раждат плодовете му и повече или по-малко
проницателни
Без гибел те разрешават ситуацията Сега са
екзистенциално парализирани, засегнати от
Моралността на думите, които предават сур-тен на
мълчанието,
Това е, за да се повиши подозрението за
неизказаното Но ефективно предава
Значение и писане.
Цялата истина е, че няма истина между
Мисъл, действие и как да намерим себе
си

чрез поведение

Това поражда хитрости и маневри за самия шофьор и

той се оказва предаден на илюзията на думата

Безсмислено, но правилно казано,

Невероятно е

Но всяка форма има скрито действие Самото

нещастие на ненавременния

Виждаш как дадена ситуация се разраства и не знаеш

какво да направиш за нея Липсва собствено усещане

Описание, виждане или усещане, често казваме това,

което не мислим и не виждаме, а именно да знаем

как да правим и да се учим от другите и от знаците,

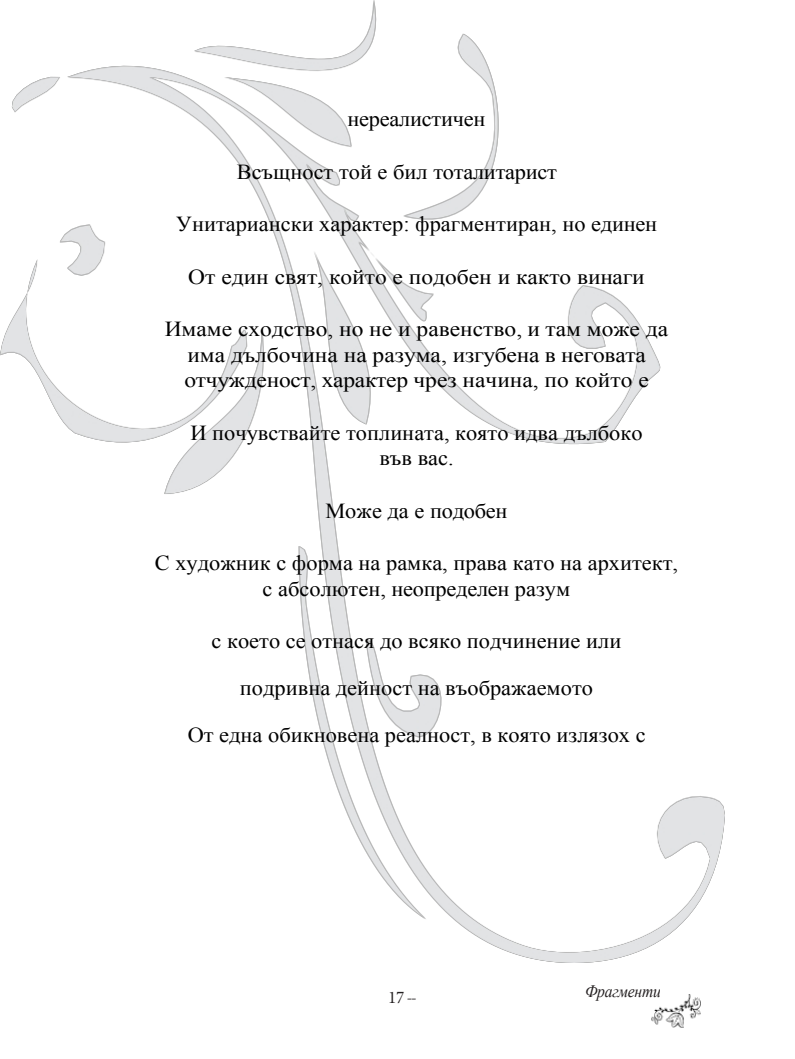
които са същите или подобни.

Или под формата на

допълнение Ето един пример

за мисия

Всяко абстрактно усещане за форма

нереалистичен

Всъщност той е бил тоталитарист

Унитариянски характер: фрагментиран, но единен

От един свят, който е подобен и както винаги

Имаме сходство, но не и равенство, и там може да
има дълбочина на разума, изгубена в неговата
отчужденост, характер чрез начина, по който е

И почувствайте топлината, която идва дълбоко
във вас.

Може да е подобен

С художник с форма на рамка, права като на архитект,
с абсолютен, неопределен разум

с което се отнася до всяко подчинение или

подривна дейност на въображаемото

От една обикновена реалност, в която излязох с

естествено остроумие и незначителна острота,
пренесена от бъдещето, в което всичко е чисто,
като реалността на суровото минало

Несъзнателно и значително, тя упражнява своята
жестокост в опита на думата, която винаги си
представя образ.

Опустошението е момент,
уловен от вниманието,
въоръжен с фрагменти

Ето, съзнателното се свързва с настоящето Нахлува в

мен да пиша, Всемогъщ да не съм ясен

Толкова права, колкото линиите на хоризонта,
където

Слънцето залязва и се скрива

Потопено и заспало

Беше победен, но не съжаляваше.

Тъй като то трябваше да изгрее отново и да бъде
най-яркото, защото беше единственото, слънцето
ще ни поддържа живи.

Светлинно и енергично, тя се разгръща, в която всеки
детайл е безкритичен към най-малката
чувствителност, просто като се случва и запомня
всяка дума с нейното значение.
и се задържа в тишината на търпението си, тъмно
ясновидство, не проектирано, но лишено от всякакъв
неразумен инстинкт, съществото, което ме напада,
не съм аз

Той се изгражда и поддържа стълбовете като Ахил,
който винаги присъства в измисления свят.

Това се представя пред нас, без никой да ни
обръща внимание.

Тези шпиони на Аз-а са моите похвали за
известност, суровата реалност на само

Загряване на локомотивните двигатели

В който ние се този много луд и дълбоко пътуване,
в която тунела, не може да се види толкова далеч в
тъмнината си отново с изхода
на този образ и светъл край, който чака само край

Какво ни мотивира и движи

И една несломима сила, която е колкото
завладяваща, толкова и ненадеждна, която е трудно
да се познае и никога не може да се научи.

Това беше мрежа, която се скъса, но когато мрежата
се образува отново, тя е устойчива и като злополука в
разказа има дълбок изстрел, който го е убил на млади
години, скритата омраза

Но никога не е безразличен към никого, нито към ума
си, нито към никого, така че в известен смисъл

Интелигентен, той каза на всички, че всички ние сме
съвкупност от себе си и че все повече хора идват

Различен и подобен на оригиналния си характер,
във всяко действие и пиеса всъщност има кукла,
пътуване

изгубени в пространството на буквите

Изкуството да се създаде пространство за самата смърт

От която и да е крайна точка, кулминацията никога не
е била край, умирането за нас никога не се случва

Случва се само на тези, които ни познават, а
когато умрем, никога не сме знаели, че това е
дума.

Безкраен, но прост и гениален

Малко лукав като лисицата, която иска да се храни с
неизмерим глад за познание и винаги иска да знае
повече, това е източникът на дълголетието, никога не
знае какво не се случва, и все пак в миналото е бил
алпинист и е преместил вярата на своята планина, а
границите са само началото

От скала

Млад човек с нагласа преодолява всяка височина

И когато слезем и видим колко далеч сме стигнали

В завладяването на простото знание, малко
повече от това да бъдеш

И никога не искам да губя и всички можем да летим

До момента, в който никога няма да паднем,
защото сме се научили да летим и да си
представяме.

Всичко, но всичко е

думи

Фрагменти, идеи и мисли. Водите са толкова

дълбоки

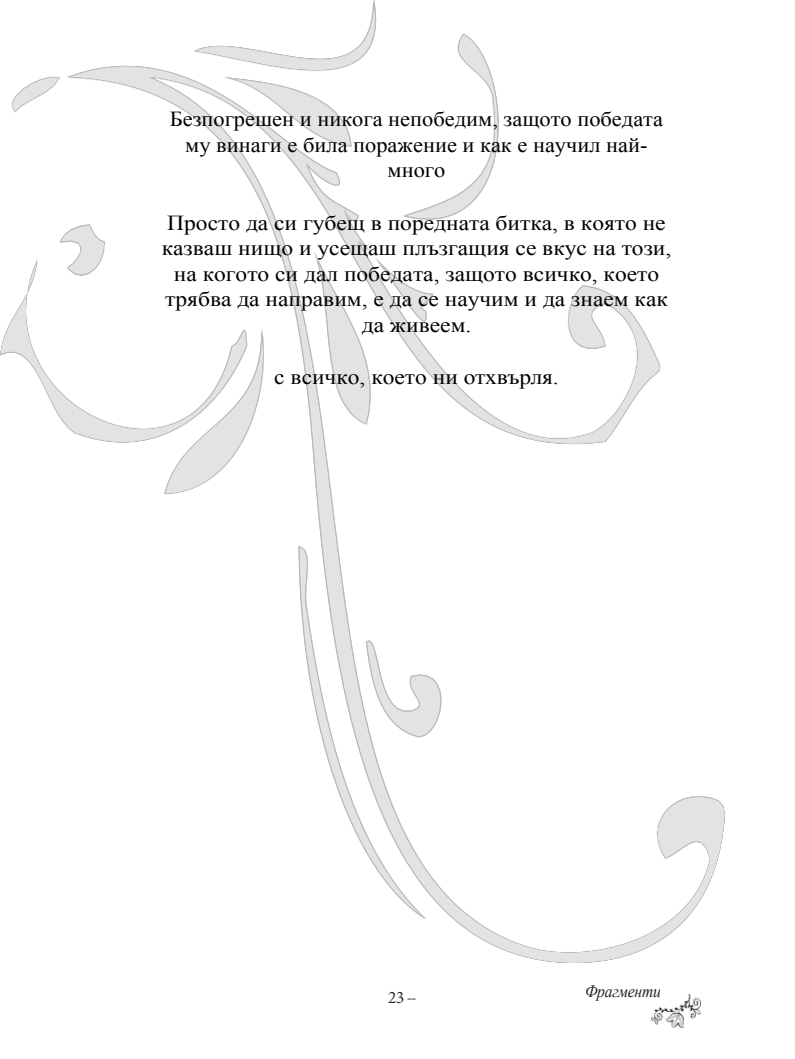
Изкуството на измамата чрез намеждане на
тема без сигурност

Морето се появява и сякаш с магия От

лекотата на енергията и сантиментална

Напоена и нежна от малко

Още едно допълнение от един момент

Безпогрешен и никога непобедим, защото победата
му винаги е била поражение и как е научил най-
много

Просто да си губещ в поредната битка, в която не
казваш нищо и усещаш плъзгащия се вкус на този,
на когото си дал победата, защото всичко, което
трябва да направим, е да се научим и да знаем как
да живеем.

с всичко, което ни отхвърля.

Фрагменти II

Потънал, потънал, стълбище далечината

Металните стъпала скърцат

Кърпа за почистване, кофа на пода,

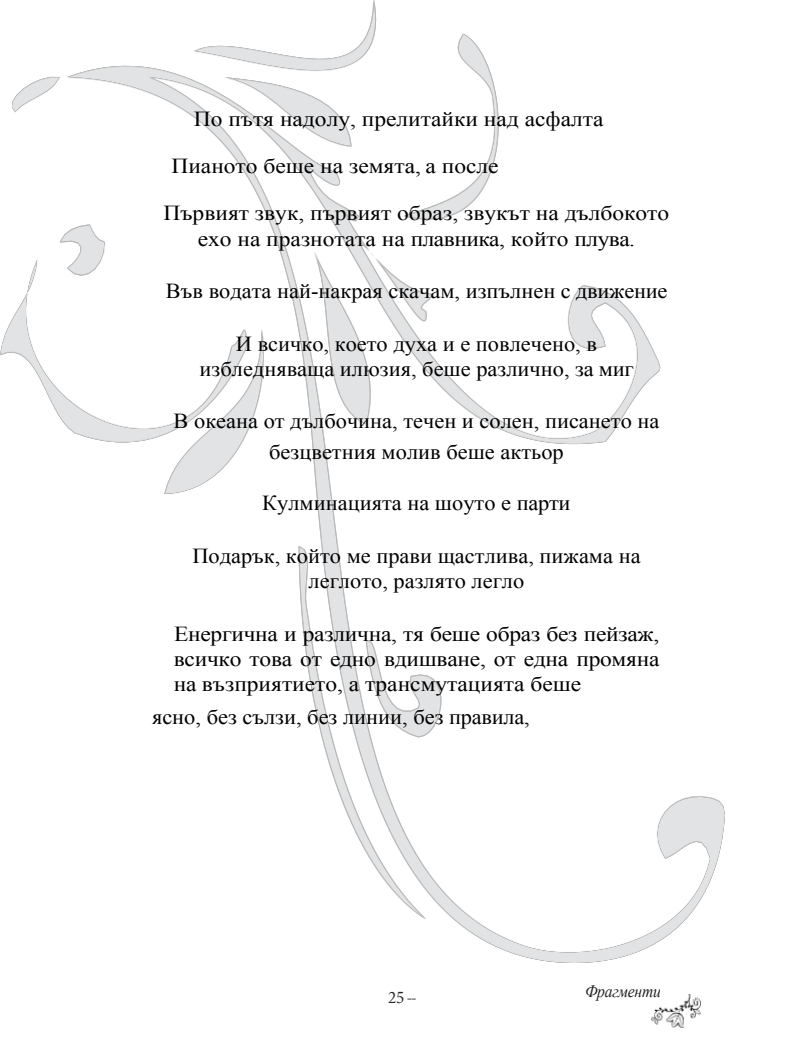
Мраморни квадрати по стените, на четири, капка по
капка падат и в дълбините, леко, някой разтърсва
пода

Мътна светлина, безпомощна, едно запушване
повърхността

Лъч светлина с ефект на сянка, лице, отразено в
стъклото, поглед, когато се счупва, едно гмуркане,
корабкрушение, буй, който ме спасява от удавяне,
появяващ се, луд, избягал и изгубен

Между звездите и празнотата на бездната

Добродетелта в отношението, в пълнотата на
страданието и битието, преди страха, затова
сложих пианото

По пътя надолу, прелитайки над асфалта
Пианото беше на земята, а после
Първият звук, първият образ, звукът на дълбокото
ехо на празнотата на плавника, който плува.
Във водата най-накрая скачам, изпълнен с движение
И всичко, което духа и е повлечено, в
избледняваща илюзия, беше различно, за миг
В океана от дълбочина, течен и солен, писането на
безцветния молив беше актьор
Кулминацията на шоуто е парти
Подарък, който ме прави щастлива, пижама на
леглото, разлято легло
Енергична и различна, тя беше образ без пейзаж,
всичко това от едно вдишване, от една промяна
на възприятието, а трансмутацията беше
ясно, без сълзи, без линии, без правила,

без нещо липсва всичко в нищото, приказка, която
не расте

Той не се появява, почти не е разказан и ние сме
вързани, наистина, вериги и катинари навсякъде

Прашка, мишена и ти си зашеметен като стрела без
обхват, примка във възел

Разлято, неспокойно писане, размазано писане,
което никога не се изтрива, всичко, което виждах,
исках.

А тези, които имат, винаги ще искат да имат и
дълбоко в себе си няма да са нищо повече от едно
същество с груба брада, едни мустаци, една коса, една
и после друга.

От всяко лице, едно докосване, от всяка
несъстоятелност Неговия грях, от неговото
безвреме до настоящето и ето, че се събира само и
единствено една кърпа

В твоята кофа, капка в океана, нишка, вързана
заедно

и нахъсано и разкъсано писане, откъси Само
текстове на хартия

Блестяща нощ от един миг

Лъчисто и топло слънце, светеца керемиди на
покрива

И огледало, за да се види различно, а след това от
леката илюзия, капката, която падна на земята

И всичко това без "не", така че излязох на повърхността

Четенето на нежност, в която платът се развява

От гмуркане към разум

И всичко свързано с яркостта и интензивността

От усещането за ситуацията става ясно, че след като
веднъж си бил осквернен и окован, ставаш свободен от
всякаква воля или сигнализация...

Отворен прозорец в затворена завеса Изглед
към театъра от самата сцена

Дъска, спасител, това е щастието, спасен, след това на
пясъка, видях земята и живях, от момента на
гмуркането, цялата гордост

Разпалвахме се и се спускахме в дълбините на един
свят, на това да видиш една проста песен, да я
превърнеш в удовлетворение, на

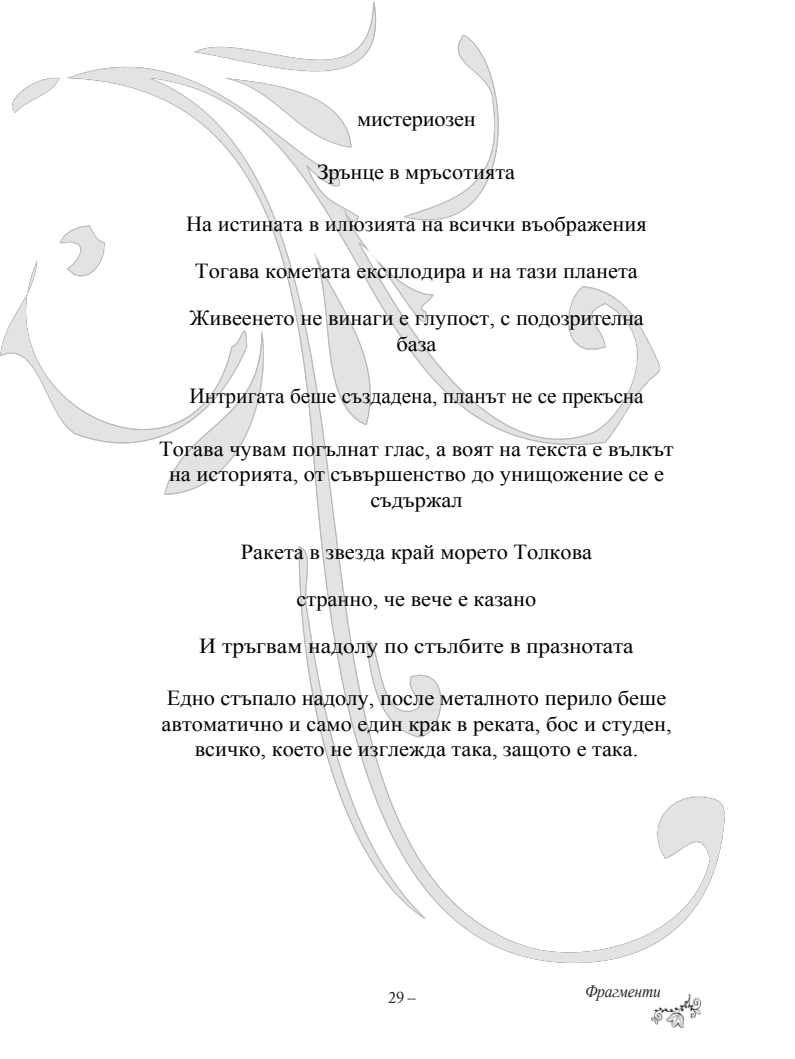
Изведнъж удар, видение, всички ние преживяхме
реалността на едно предчувствие след друго Нещо,
което щеше да се случи и щеше да се сбъдне.

Спазъм на освободеното и пробуденото

Същество, което чувства, и писмо от
сонет, който никога не е съвършен

От несвързана рима, една фраза потече От тази фаза,
така че къде ще отидем?

Без да напускаме и където сме Без да
влизаме, на линията на изчезването

мистериозен

Зрънце в мръсотията

На истината в илюзията на всички въображения

Тогава кометата експлодира и на тази планета

Живеенето не винаги е глупост, с подозрителна
база

Интригата беше създадена, планът не се прекъсна

Тогава чувам погълнат глас, а воят на текста е вълкът
на историята, от съвършенство до унищожение се е
съдържал

Ракета в звезда край морето Толкова

странно, че вече е казано

И тръгвам надолу по стълбите в празнотата

Едно стъпало надолу, после металното перило беше
автоматично и само един крак в реката, бос и студен,
всичко, което не изглежда така, защото е така.

Всичко изчезва и избледнява. Всичко универсално е
такова, каквото е, така че само един език в уста,
отворена от жадното удоволствие да те целуне

Виж целувката и желанието, трептенето на погледа
ти, когато се качвам на твоята лодка.

Сякаш виждаш нещо истинско, нещо, което не е
нереално, а въобразяемо, от малкото ти носле се
разнася топло усещане, а ти летиш и покоряваш
Плутон със сърцето си.

Камък в езерото Отделен

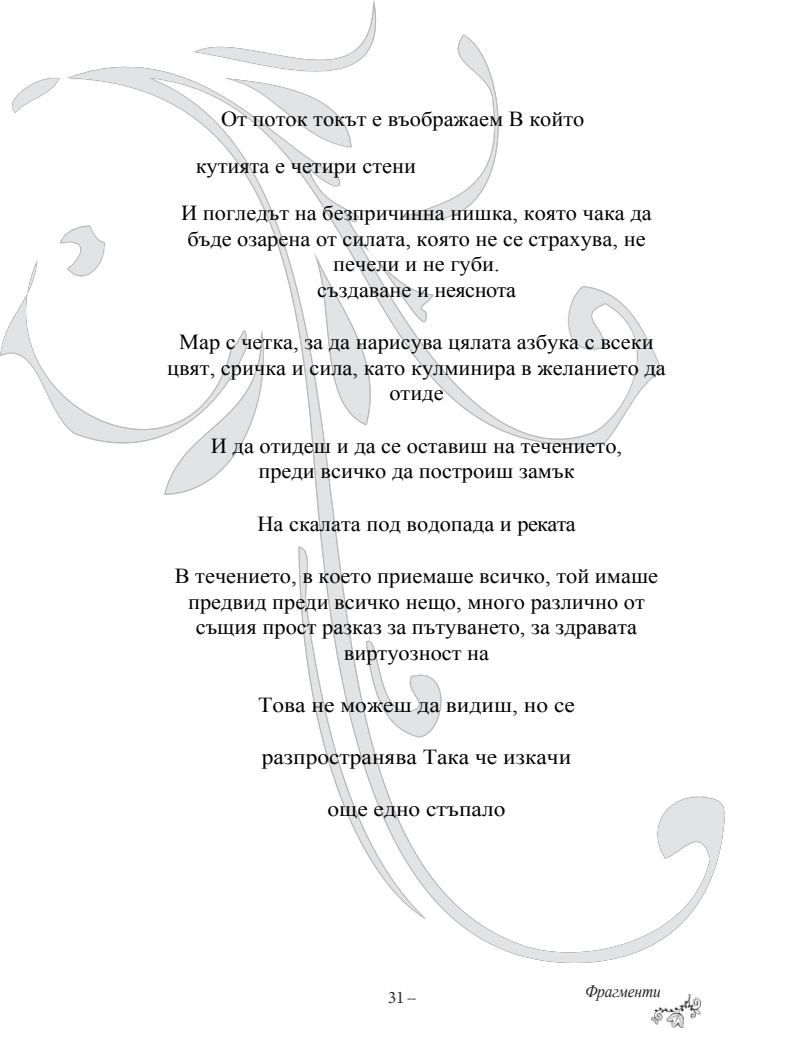
живот

Портрет, който не винаги се снима

Безумието щеше да придобие свой собствен здрав разум

Отивах към точката, където всичко беше
създадено, и от свободна целувка, която чакаше
да бъде задържана, със сила

Просто като съществуващ, с убеждение, винаги
свързано със сърцето ти, с желание да изпомпваш и

От поток токът е въображаем В който
кутията е четири стени

И погледът на безпричинна нишка, която чака да
бъде озарена от силата, която не се страхува, не
печели и не губи.
създаване и неяснота

Мар с четка, за да нарисува цялата азбука с всеки
цвят, сричка и сила, като кулминира в желанието да
отиде

И да отидеш и да се оставиш на течението,
преди всичко да построиш замък

На скалата под водопада и реката

В течението, в което приемаше всичко, той имаше
предвид преди всичко нещо, много различно от
същия прост разказ за пътуването, за здравата
виртуозност на

Това не можеш да видиш, но се
разпространява Така че изкачи
още едно стъпало

Все още стълбището се движеше назад
С напредване на крачка и левитация
И само един, който се опитва да изкачи всяко стъпало
с твърдото си и убедено въображение.

Пианото, което се счупи на асфалта, имаше само
един клавиш и той не беше С или D. Беше вяра в
това да вярваш винаги в това да се раздаваш Да
бъдеш и да постигнеш само още един миг.

Парфюмиран от топлия пейзаж, в отблясъците на
морето, виждам те да обичаш, в моето гмуркане ти
беше моят буй

В останките на моята лодка

На чистата кърпа, с която се избърсва пианото,
поставено в дневната, където

никой не искаше да бъде

И всичко, което исках да направя, беше да вляза там

След това на вратата беше изходът

От всички неща, които можете да си
представите и никога няма да
разберете, това беше желанието да

да ти се свие сърцето

И ще изпомпа всичко от теб

И тогава неспокойният е по-малко разумен
и в действие

Бомбардировката вече е събитие Войната за мир

Всички те са свързани с различни значения

Отпътуване и разширяване на това, което се е
върнало, а след това птицата, която пее и

Едва днес е научил музиката си В текстовете,
всички подредени без координация
Задачата беше да донесе и в крайна сметка да се
страхува да не повярва и накрая да не се
върне

Цялото пътуване вече беше

Дълбочината на падането върху покрива, открития
прозорец и студа, в тъмнината на един акт на факт,
който никога не се е случил, но е съобщен и уж
измислен, за да се мисли за него

Тази поява беше просто изпускане на
парата Тази вода беше просто жажда за
твоята целувка В желание просто да те
докосна и пианото

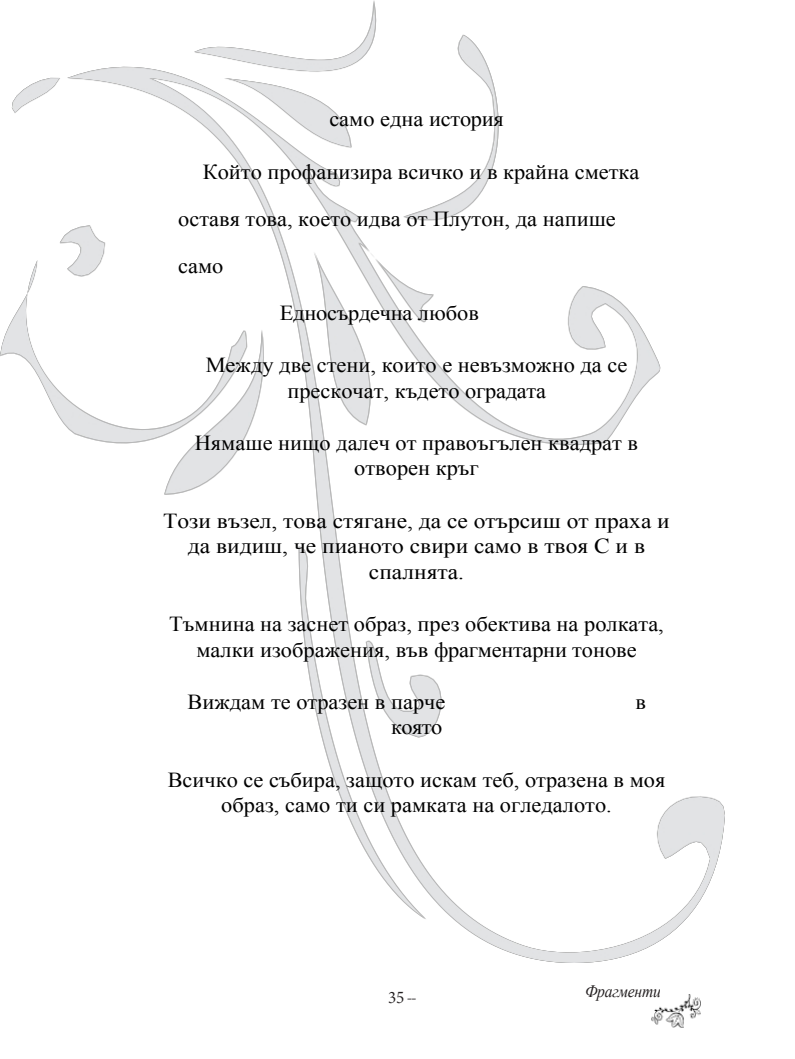
Това беше част от плана да ви изсвири нотата,
която ще ви спечели.

Остър усет, тъпо острие

Това беше силна творба, която нямаше да повлияе
на това, което вече се усещаше.

Пристан в беззвездна нощ Пътуване в
бъдещето

Няма да дойде, настоящето е различно от миналото и
това беше превратът, това беше

само една история

Който профанизира всичко и в крайна сметка
оставя това, което идва от Плутон, да напише
само

Едносърдечна любов

Между две стени, които е невъзможно да се
прескочат, където оградата

Нямаше нищо далеч от правоъгълен квадрат в
отворен кръг

Този възел, това стягане, да се отърсиш от праха и
да видиш, че пианото свири само в твоя С и в
спалнята.

Тъмнина на заснет образ, през обектива на ролката,
малки изображения, във фрагментарни тонове

Виждам те отразен в парче в
която

Всичко се събира, защото искам теб, отразена в моя
образ, само ти си рамката на огледалото.

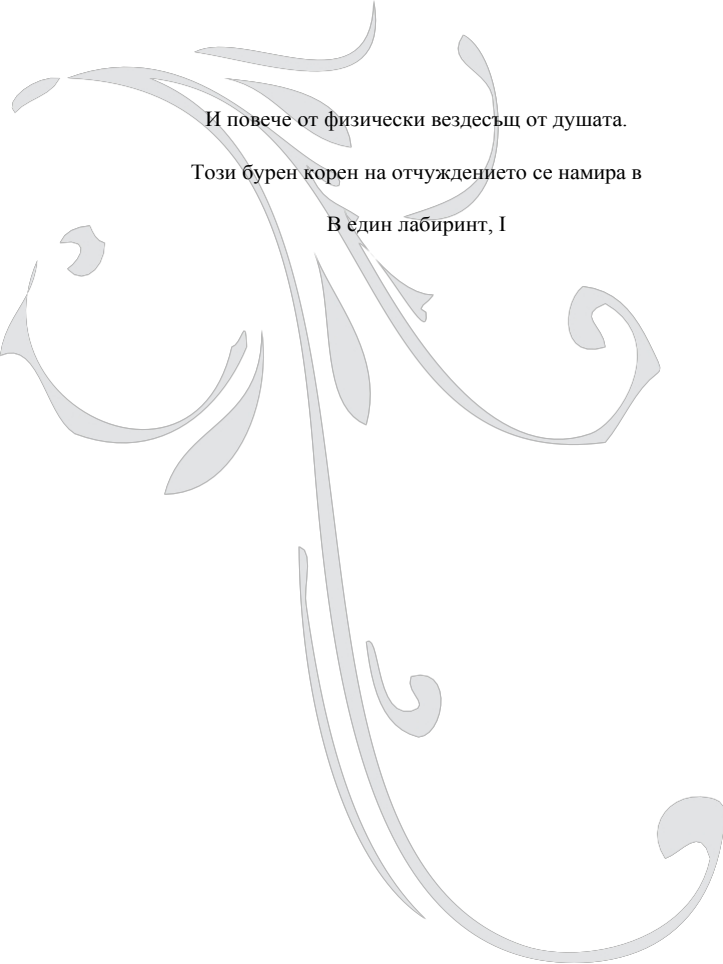
Обикновеното

Как да се измъкнем от тази
болка, която ни връхлита и
задълбочава страданието на
една единствена и
неповторима болка?

Достатъчен беше само един поглед
към "Без убийство", за да се
проблематизира и цялата капка
Сълзата е откритие на сърце, потънало
и осквернено

След това идва веригата, която ме подлудява и
оковава китките ми и всеки импулс
Да бъдеш осъден на болна и тъмна
душа

Прахът, който ни разтърсва, прониква през сетивата
ни

И повече от физически вездесъщ от душата.
Този бурен корен на отчуждението се намира в
В един лабиринт, I

Вие

Влачени от подводното течение

Апатията на поредния ден, разбита

Веригата, която ме стяга, се разхлабва...

В този почти спешен момент всички чакат...

Алегория на живота, пренесена от буколически
моменти...

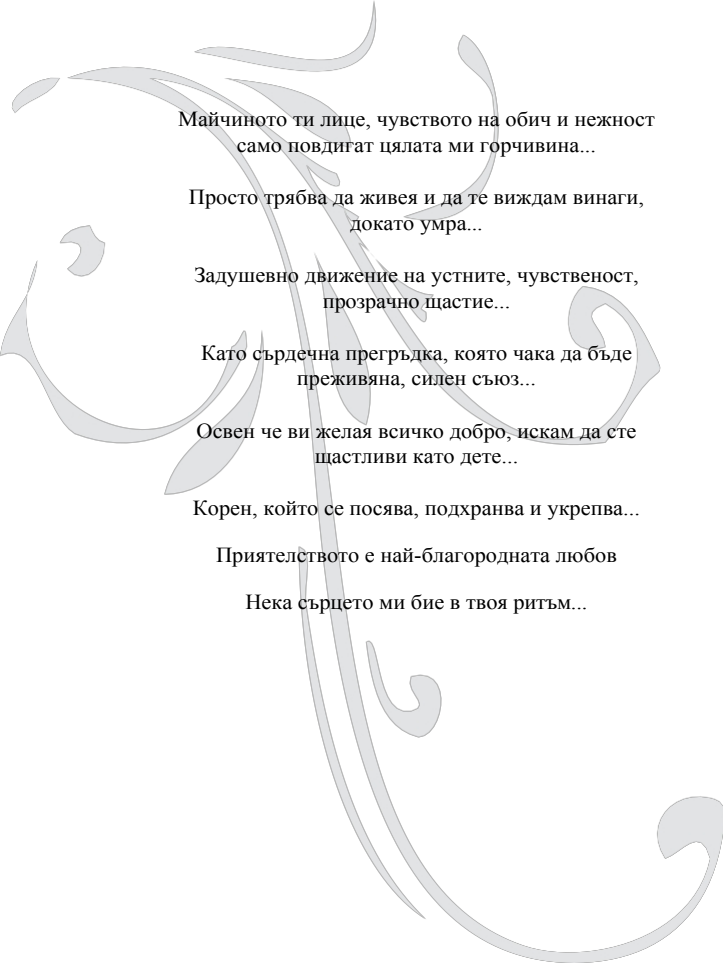
Факлата ще изгори, ето я и пламъкът е запален...

Бедното ми сърце гори за теб като разпуснат кон,
който чака да бъде укротен...

Наслаждавам се на всичко, което чувствам, защото да
те чувствам така, както те чувствам, в това безкрайно
време...

Коего се пресича с миналото и бележи всеки живот,
който трябва да бъде изживян.

Нашата среща е изпълнена с магия, само като ви
гледам и виждам...

Майчиното ти лице, чувството на обич и нежност
само повдигат цялата ми горчивина...

Просто трябва да живея и да те виждам винаги,
докато умра...

Задушевно движение на устните, чувственост,
прозрачно щастие...

Като сърдечна прегръдка, която чака да бъде
преживяна, силен съюз...

Освен че ви желая всичко добро, искам да сте
щастливи като дете...

Корен, който се посява, подхранва и укрепва...

Приятелството е най-благородната любов

Нека сърцето ми бие в твоя ритъм...

Татко

Num ai I

was a father

Магическият момент на

по-голямо учене Винаги

изпълнен с надежда

За най-голямата

любов - да имаш

дете

Любовта на майката Любовта на

детето

Той е гигант

Винаги

внимателен и

интелигентен

Баща и син

Синът ми избухва от радост

Чувството, емоцията, привързаността, любовта и грижата са сила, която ни загатва за вечна радост, желанието за обич, споделяне, уроци и правилно преподаване и за двама ни прелива от щастие, а единият от нас се стреми да бъде вечно млад ученик на послушник.

Исках да ти кажа колко много те обичам, колко много те чувствам, как всеки тревожен момент на въпрос и просто малко повече, защото ме очароваш. Твоето сияние винаги ще бъде за мен картина на екстаз в рамка, в която и двамата се вписваме, но ти винаги си най-красивата.

Изминал си дълъг път от това просто да се родиш и да мислиш само за себе си, как ме обогатяваш, ти си лудост, истинска нежност.

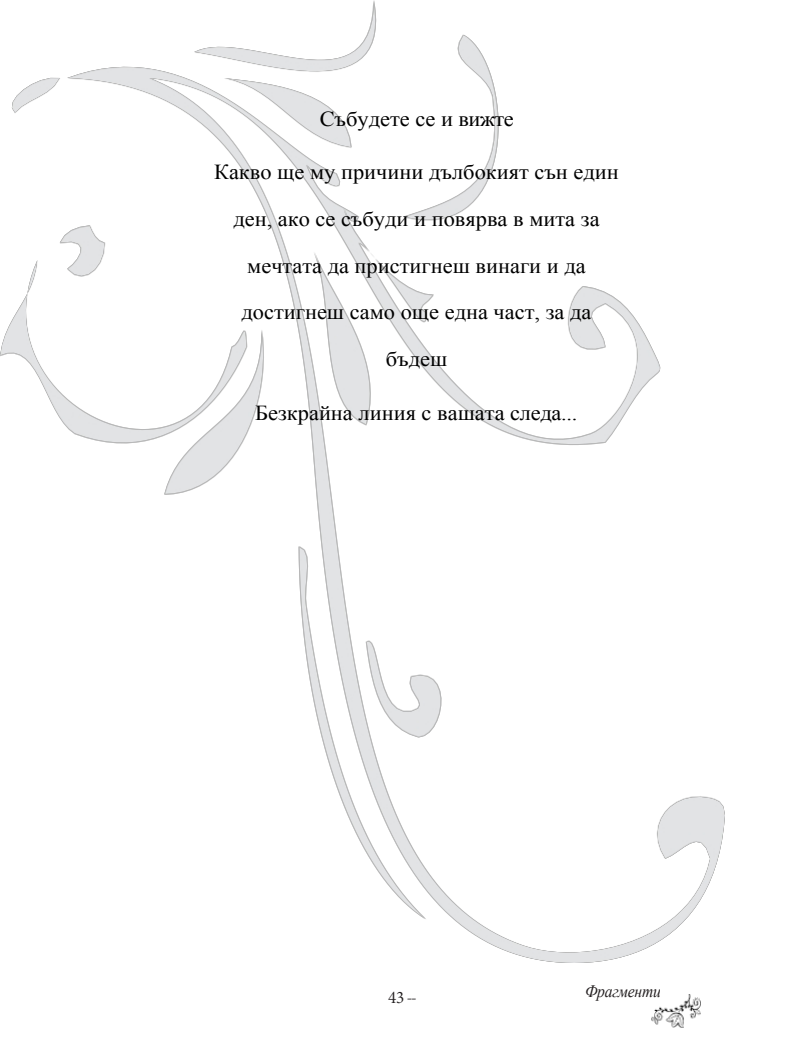

Сълза

Един ден, ако имах сълза, щях да я сложа на лицето
ти, за да не плачеш повече.

Сън

Исках да се гмурна
Дълбоко надолу
Събудих се в средата на
морето
От сън, който ще продължи с
години, лунатикът
Мечтател, на нощна душа, която по здрач
фигурата на сянката нахлува и събужда
мрака.
На чиста и сурова илюзия, на най-вечната

Събудете се и вижте

Какво ще му причини дълбокият сън един

ден, ако се събуди и повярва в мита за

мечтата да пристигнеш винаги и да

достигнеш само още една част, за да

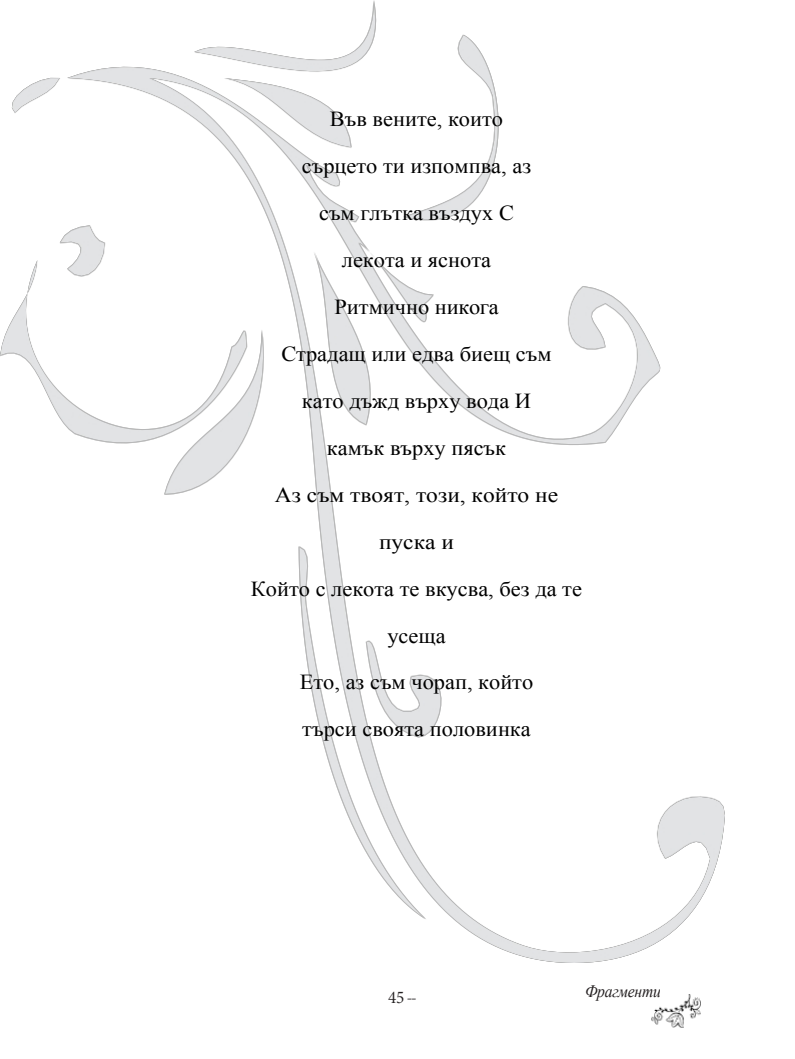
бъдеш

Безкрайна линия с вашата следа...

На адрес

Исках целувка
Спокоен сън, който ни
изтръпва
И ние копнеем за повече
Може би не искаш да знаеш
сладостта, която е в теб
И в които говориш думи,
които са меки и ни
освежават Пулсът на
раздвижване
на сърце, което си представя, че сте
плътно преплетени
И никога повече не се
развързвам Аз съм верига

Във вените, които
сърцето ти изпомпва, аз
съм глътка въздух С
лекота и яснота
Ритмично никога
Страдащ или едва биеш съм
като дъжд върху вода И
камък върху пясък
Аз съм твоят, този, който не
пуска и
Който с лекота те вкухва, без да те
усеща
Ето, аз съм чорап, който
търси своята половинка

Развързан ботуш, който чака да
бъде завързан

И връзка, която никога няма да
разтрогна, защото ти си обувката в
моя чифт, която обичам да обичам

Живот

Във вечната стража Тя
стои там

И тогава няма как да се изправим
пред нея, да я заобиколим или да я
манипулираме.

Това е ужасът на дисидента,
който кипи и кулминира в
една точка Парализа на ума
Творчество, въображение
или просто рисуване на
разцъфнал зелен щрих

В този тон на живот и схващане В
този тон на живот и

Blossom, ще го намерите тук
Маркерът, който винаги сте искали да
отбележите,
Живейте
интензивно

Любов

Ето, той бързо се събира с
желанието си.

За завладените
На скалите на соленото море
Задълбочени и потопени Ето
какво се откроява

Студът, който навлиза през
плуването Тишина и
абстракция

Оказах се заобиколен от вода От
извора на запад Проходът към
другата страна

Нищо не е трудно, просто никога не
трябва да правите една и съща
стъпка и да вървите напред Нека
сърцето ви бъде докоснато
Музиката, която ви зове Вятър, море и
завладяна земя
Просто любов

Стена

Ако това се случи,
няма да знам
Студът духа, неспокоен
Замръзналият ум е
профанизиран, продаден, а
душата, това чисто оръжие
на сантименталността, без
път, вързана
За тяло
която халюцинира и никога не
пристига, защото душата
Тя не е измамна, интересът е
по-висок, но е чиста.

Ето защо тя е изложена на видно

място в кръг Затворена,

полуотворена

Така че с покоряването на илюзията и

идването от безкрайността възниква

гръм

И всичко спира в момента на

светлостта на ефекта Но болестта

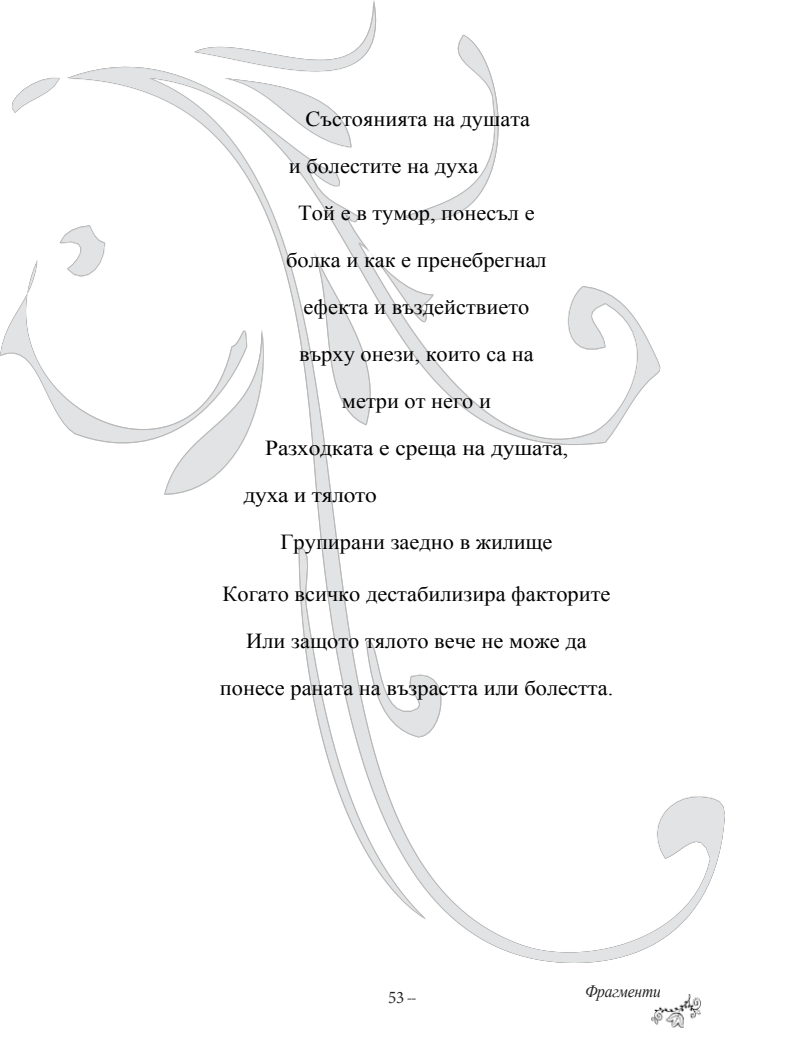
на духа Тези нужди на тялото И

че ние съзнателно се чувстват.

Тя се потапя в бездната на

собственото си Битие и левитира,

остава и като тревожен придатък

Състоянията на душата
и болестите на духа

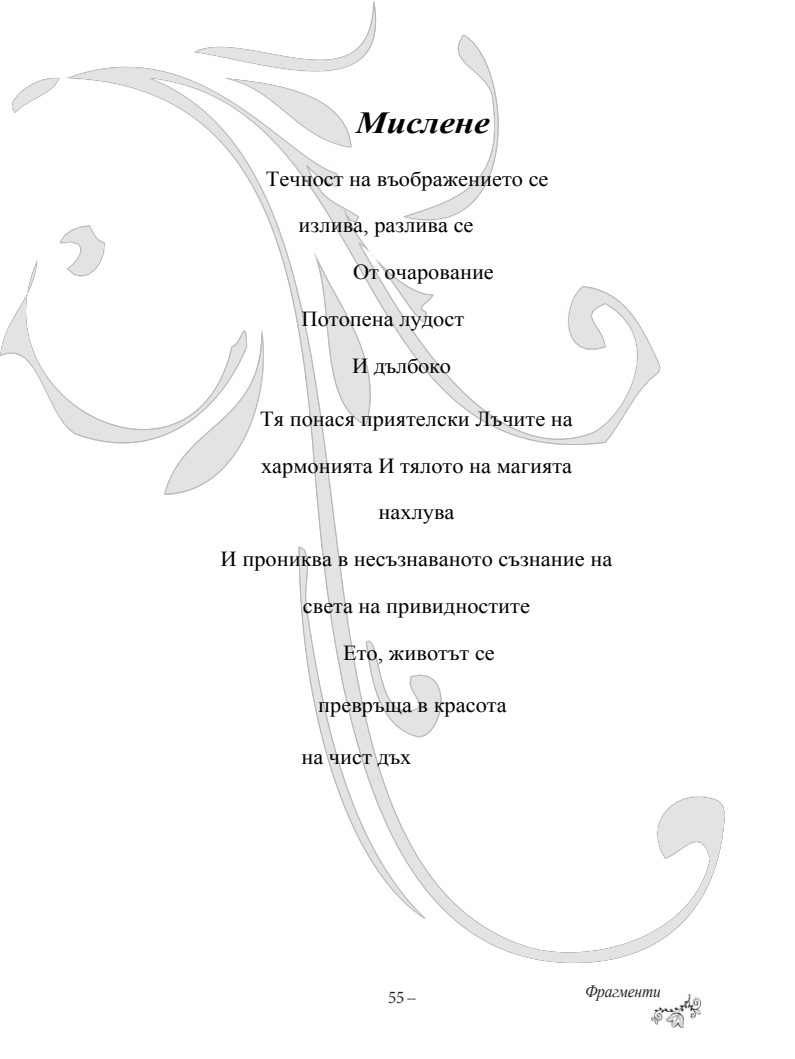
Той е в тумор, понесъл е
болка и как е пренебрегнал
ефекта и въздействието
върху онези, които са на
метри от него и

Разходката е среща на душата,
духа и тялото

Групирани заедно в жилище
Когато всичко дестабилизира факторите
Или защото тялото вече не може да
понесе раната на възрастта или болестта.

От себе си и нашия егоизъм
Дойдете до нашата воля Но
това смущава душата
И тя действа върху покварения дух в
максимална степен на изразяване на мисълта.
И нахлу в Pure,
hard
Силен като стена
Неспособен да се открие

Мислене

Течност на въображението се
излива, разлива се

От очарование

Потопена лудост

И дълбоко

Тя понася приятелски Лъчите на
хармонията И тялото на магията
нахлува

И прониква в несъзнаваното съзнание на
света на привидностите

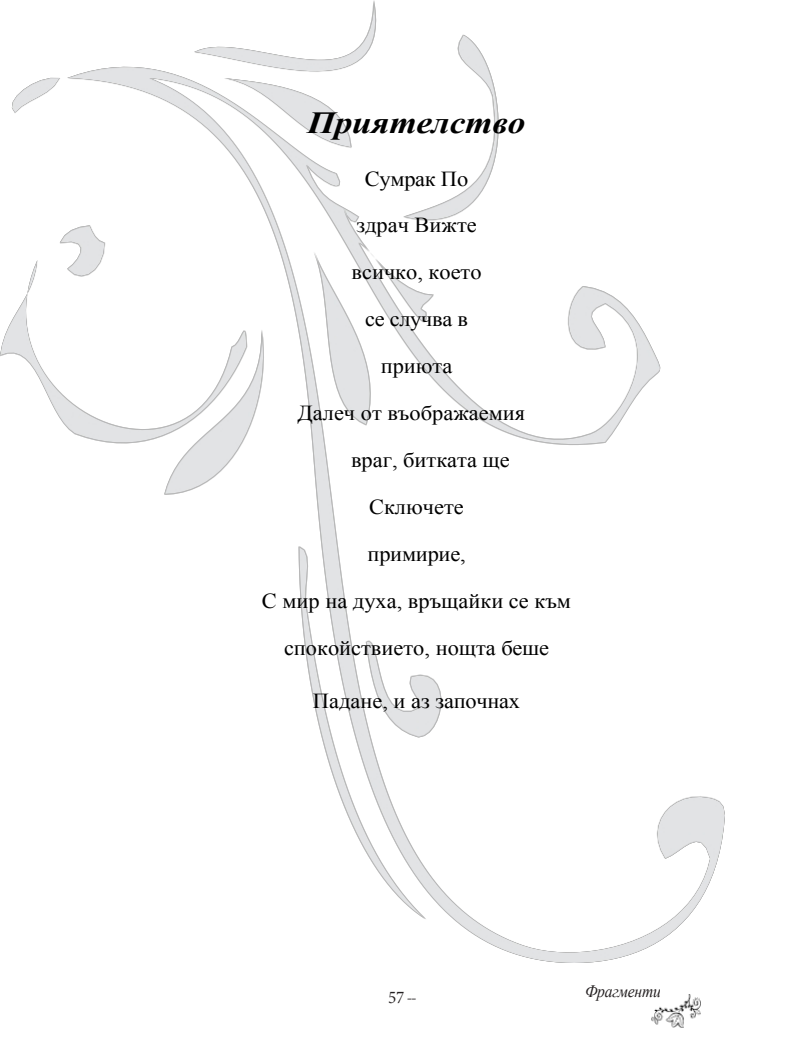
Ето, животът се

превърща в красота

на чист дъх

И
безкрайността
става граница
Видими и
разширяващи се
Между думи
Чувства
И едно действие
Без да променят
мисленето си
Провокирайте
мисленето И винаги
си представяйте
Представянето
Superiorise
Мислене и действие за
промяна

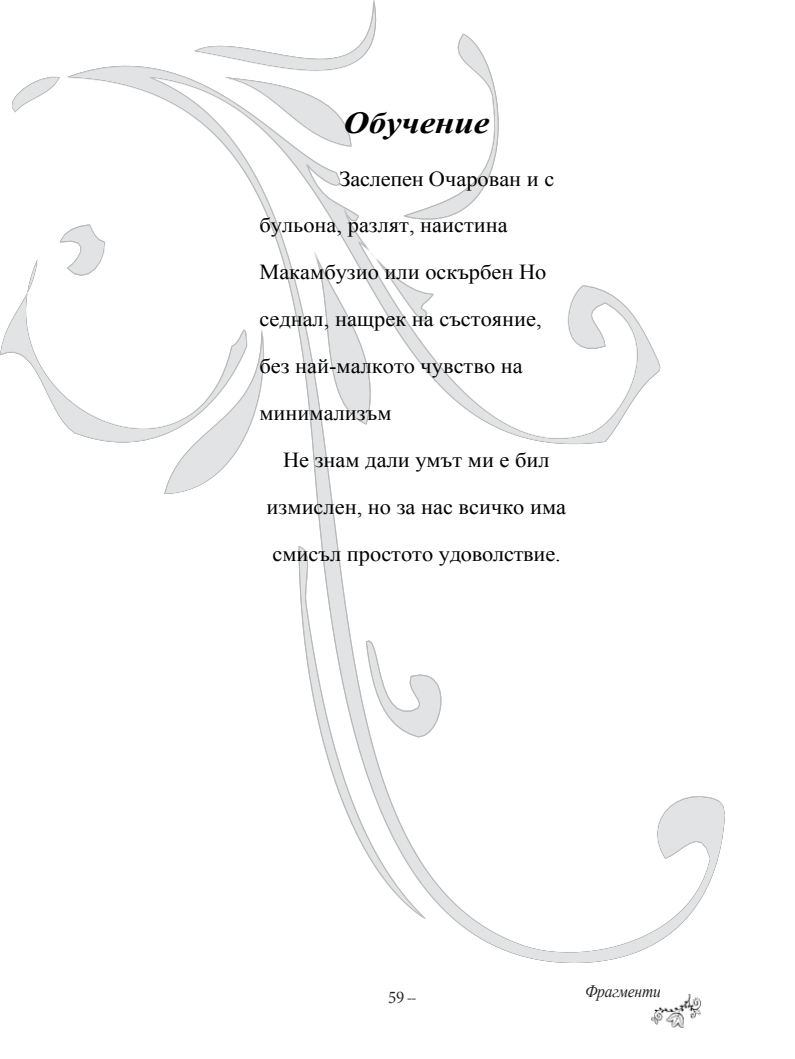

Приятелство

Сумрак По
зрач Вижте
всичко, което
се случва в
приюта
Далеч от въображаеия
враг, битката ще
Сключете
примирие,
С мир на духа, връщайки се към
спокойствието, нощта беше
Падане, и аз започнах

Да усещам това докосване
Да го усещам върху меката ти
кожа
Воля и енергия Неостаряващо
приятелство
Чистият жест на
привързаност, по-силен от
всяка страст или любов
И каквото и да е гнездото Само с
едно докосване на палеца
И само си
представете какво е
усещането
И токът на цялата
енергия премина

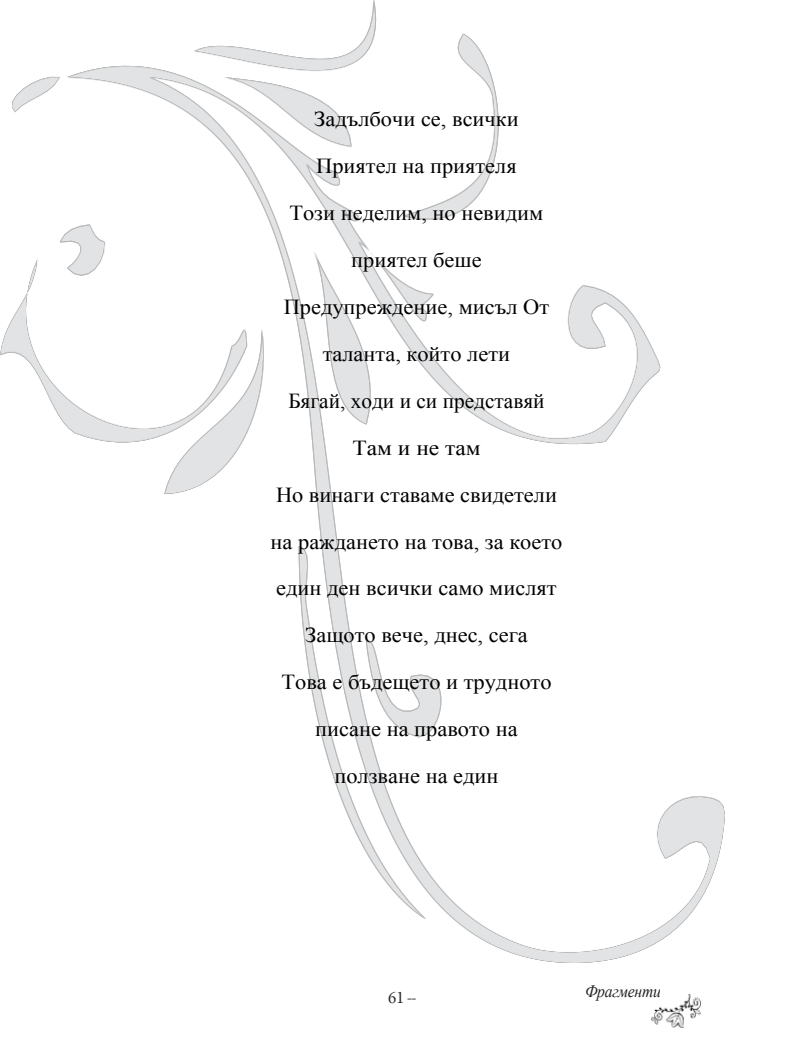
Обучение

Заслепен Очарован и с
бульона, разлят, наистина
Макамбузио или оскърбен Но
седнал, нащрек на състояние,
без най-малкото чувство на
минимализъм

Не знам дали умът ми е бил
измислен, но за нас всичко има
смисъл простото удоволствие.

Да ви пишем при поискване Не
се изисква, когато се случи
Всичко, което сте
почувствали, остава и
изчезва
И все пак той видя
Само гледане, четене и
писане Тълкуване,
усвояване Пренасяне и
преподаване Учене, така
расте насърчението
Със силата на вятъра,
И след това изчезва, летейки през седем
морета Меко казано
После се гмурна, отиде и

Задълбочи се, всички
Приятел на приятеля
Този неделим, но невидим
приятел беше
Предупреждение, мисъл От
таланта, който лети
Бягай, ходи и си представяй
Там и не там
Но винаги ставаме свидетели
на раждането на това, за което
един ден всички само мислят
Защото вече, днес, сега
Това е бъдещето и трудното
писане на правото на
ползване на един

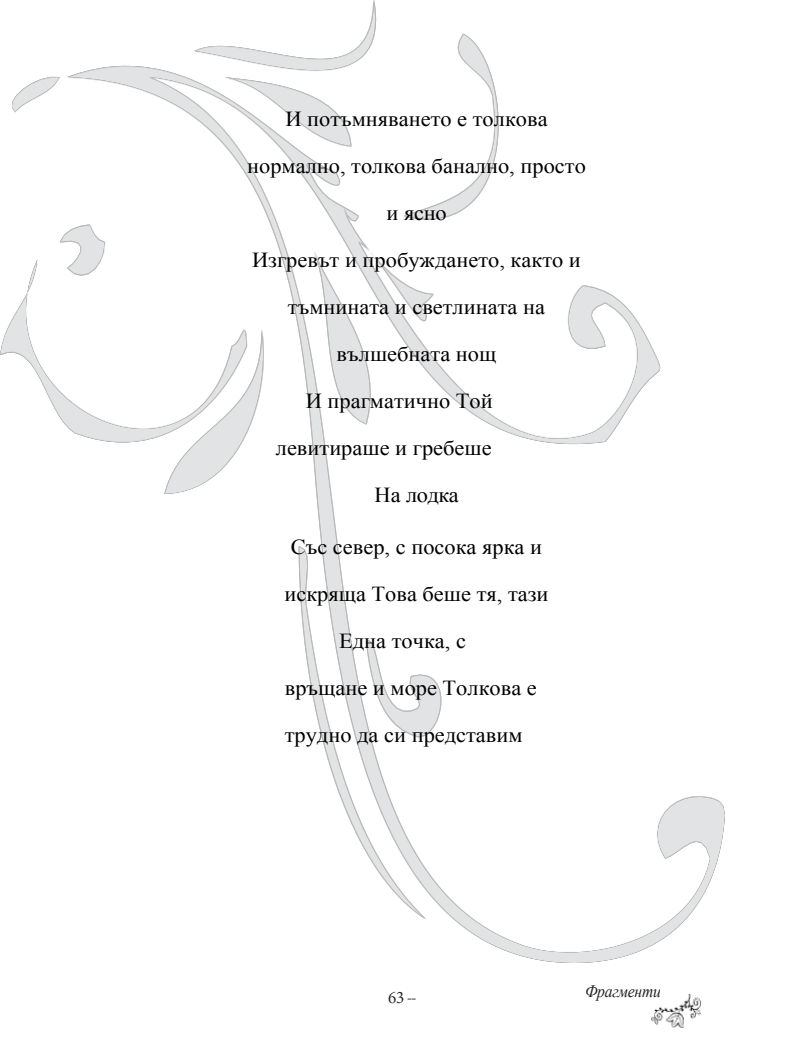

Просто дишане и най-вече
Създаване, въображение и
върщане

Да пресъздадете и да
се върнете на мястото, за
което

Никога преди не съм
тръгвала оттам, но ето
го.

Поглеждам часовника си
За предпочитане навреме
Действителните и
свидетелските събития са
наблюдавани и в оригинален
смисъл на удоволствие
Това идва с нежността

И потъмняването е толкова
нормално, толкова банално, просто
и ясно

Изгревът и пробуждането, както и
тъмнината и светлината на
вълшебната нощ

И прагматично Той
левитираше и гребеше

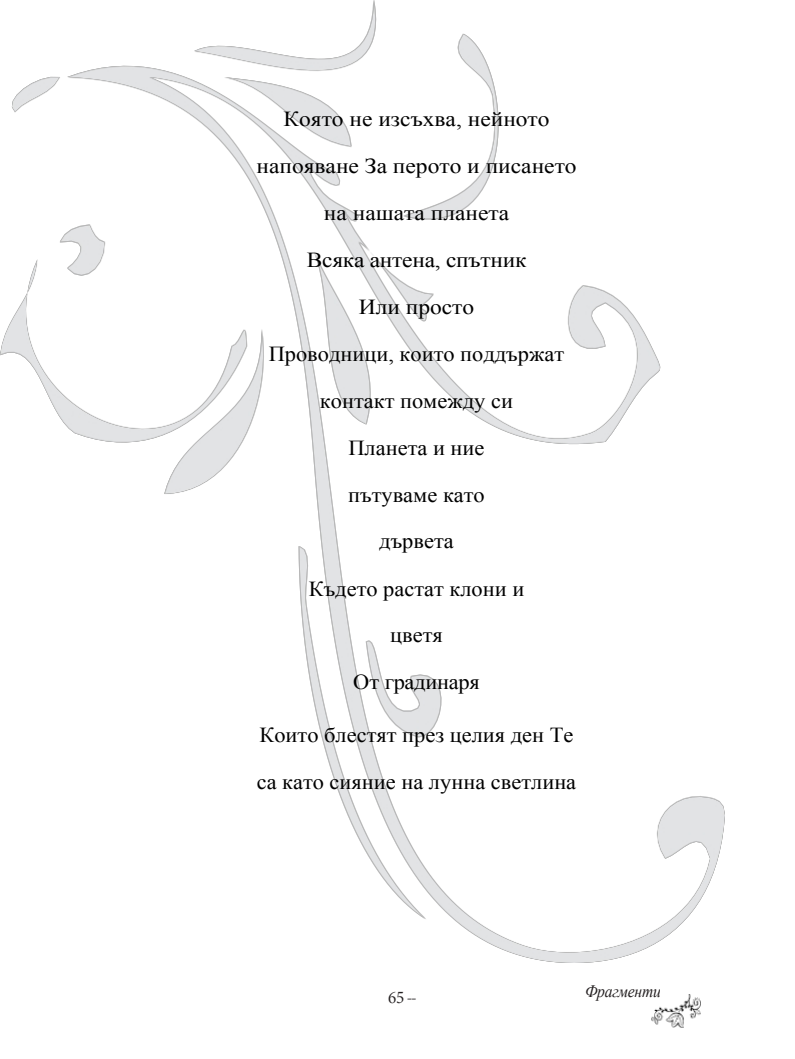
На лодка

Със север, с посока ярка и
искряща Това беше тя, тази

Една точка, с
въръщане и море Толкова е
трудно да си представим

Беше огромна и
неимоверна ярост на
океаните
Този, към когото се
стремиш, на тайно
пътуване Без добре дошли
Беше квадратна сфера
Триъгълник, обърнат като
пирамида От саркофаг
С непроницаем дух на
душата... Като забравен
Живеещ, случващ се
От сайта - снимка на листо

Която не изсъхва, нейното
наповяване За перото и писането
на нашата планета

Всяка антена, спътник

Или просто

Проводници, които поддържат
контакт помежду си

Планета и ние

пътуваме като

дървета

Където растат клони и

цветя

От градинаря

Които блестят през целия ден Те
са като сияние на лунна светлина

Щеше да се

случи И

тогава

Още един скок, още един скок, за да

видиш как се ражда дете и най-вече

Наблюдавайки го как расте, учи и възприема

всичко, което наблюдава и трансформира

Закона, който на езика на детето

Това е мека кожа в превъзходство

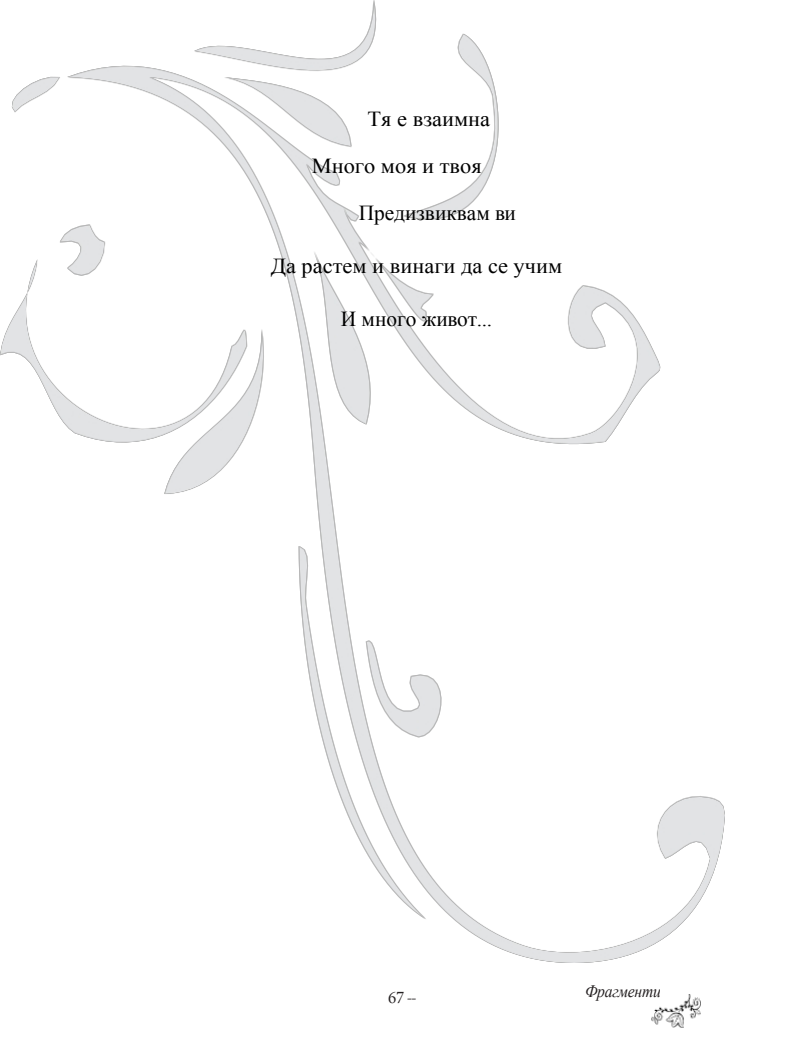
на деца във връзка

За техните родители и тяхното обучение

От двойния сговор на учене и наблюдение и

учене и познание Като близък

Които имат двойка ученици

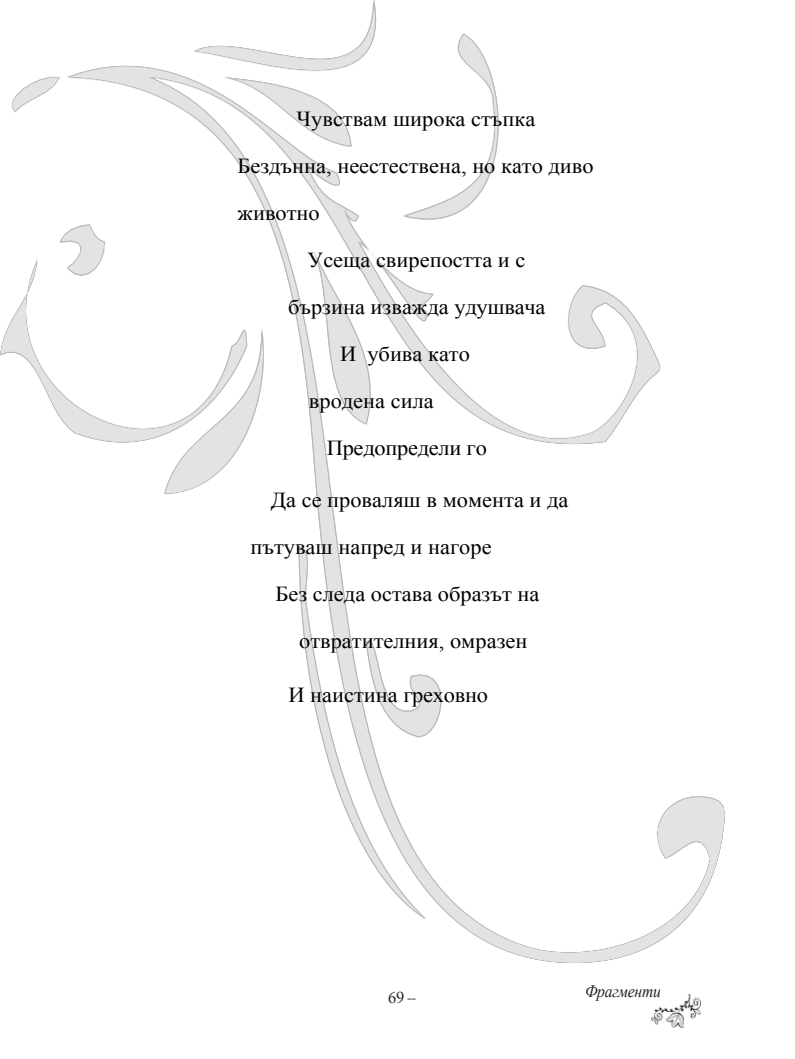

Тя е взаимна
Много моя и твоя
Предизвиквам ви
Да растем и винаги да се учим
И много живот...

Living

Чувствам болка, която
ми пречи да виждам
Бих искал да бъда
истински, с винаги лоялно
поведение, но като тъжен клоун.
Аз съм фалшив
Усмивката, радостта отвътре Не се
подчинява на външната страна
Чувствам се така, сякаш плувам
Това ме кара да напусна мястото
Нормално би било да пътувам
И останете на място, където не се
виждате.

Чувствам широка стъпка
Бездънна, неестествена, но като диво
животно

Усеща свирепостта и с
бързина изважда удушвача

И убива като
вродена сила

Предопредели го

Да се проваляш в момента и да
пътуваш напред и нагоре

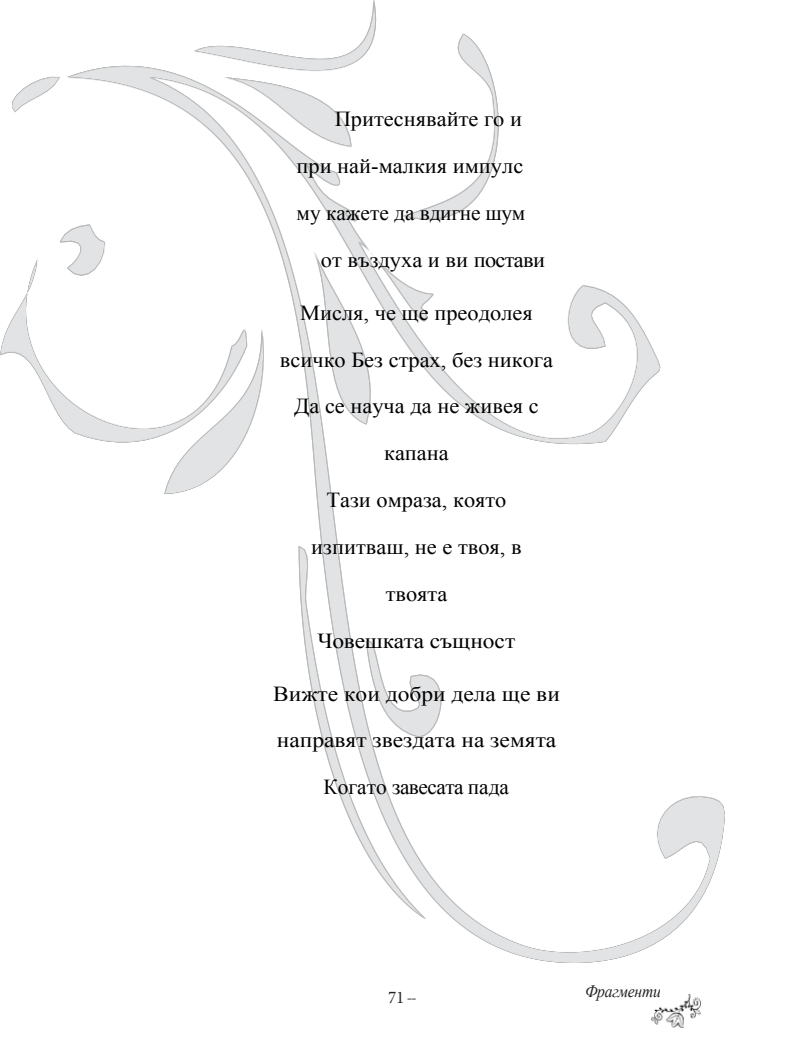
Без следа остава образът на
отвратителния, омразен

И наистина греховно

Ето една клетва
В небето, при
температурата на
височината, идва хладният
весел и спокоен невен,
който казва Спри, цъфти.

И тя расте, този
насилствен импулс
просто лош момент
Цялата жестокост на
битието Кулминирана и
усъвършенствана Изведнъж
се отпуши
Съвсем не
или почти не

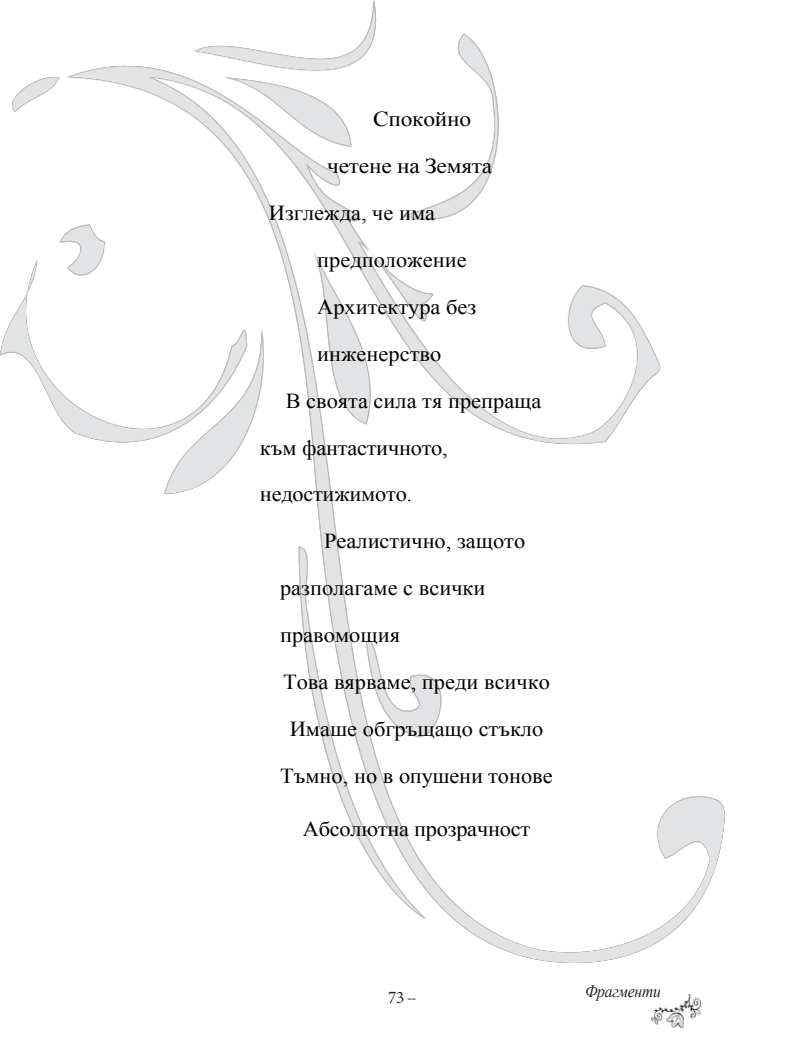
Притеснявайте го и
при най-малкия импулс
му кажете да вдигне шум
от въздуха и ви постави
Мисля, че ще преодолея
всичко Без страх, без никога
Да се науча да не живея с
капана

Тази омраза, която
изпитваш, не е твоя, в
твоята

Човешката същност
Вижте кои добри дела ще ви
направят звездата на земята
Когато завесата пада

Искам от теб да свириш на
пиано Защото имам план Да
вървим
Ще си тръгнем,
когато пристигнем
Никога няма да ви
спрем
Да те изпълня и
да летя
Плоски и летящи
Бурният облак е
състояние
Многофакторен, който ни прави В
раздиращия дъжд на нежното,
влажно лице

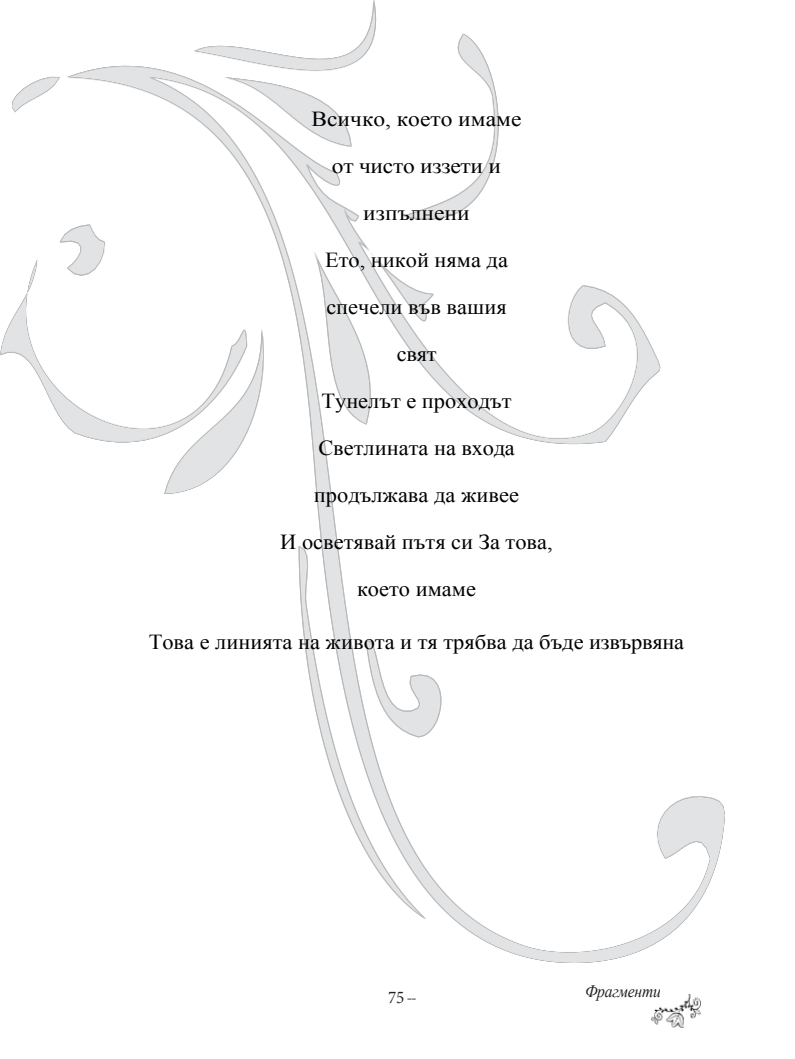

Спокойно
четене на Земята
Изглежда, че има
предположение
Архитектура без
инженерство
В своята сила тя препраща
към фантастичното,
недостижимото.

Реалистично, защото
разполагаме с всички
правомощия
Това вярваме, преди всичко
Имаше обгръщащо стъкло
Тъмно, но в опушени тонове
Абсолютна прозрачност

Ценностите са като
цветята, които трябва да
Поливайте ги постоянно И
това, което е семе, расте в
ума
Да бъдеш различен от
същото Това, което
всички имаме
Инстинкти и свирепост
Самата душа на човека Отвъд
правилното Magic отвара е
Завъртяният тунел, в който се вижда
влизаща светлина
И чийто край е

Всичко, което имаме
от чисто иззети и
изпълнени

Ето, никой няма да
спечели във вашия
свят

Тунелът е проходът
Светлината на входа
продължава да живее

И осветявай пътя си За това,
което имаме

Това е линията на живота и тя трябва да бъде извървяна

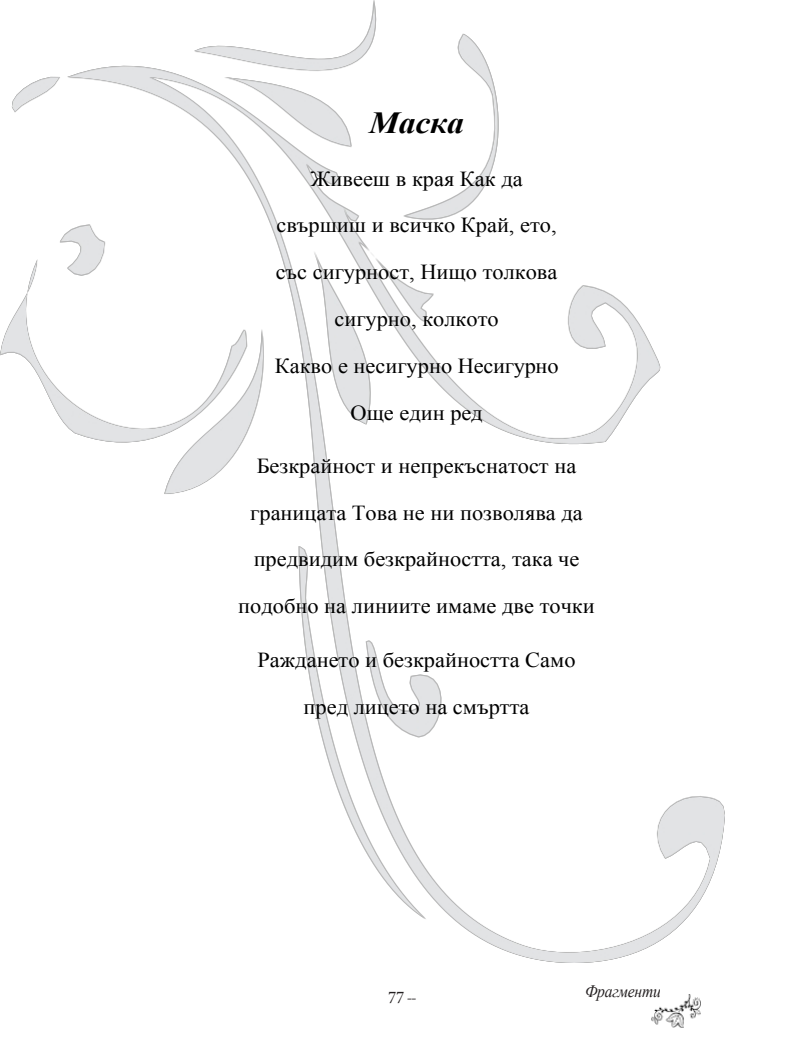
Любов Deer

Любовта страдаше
Беше почувствано
твърде

Забравени

Дълбоко в себе си,
наполовина изгубена

Покаяна и жива

Маска

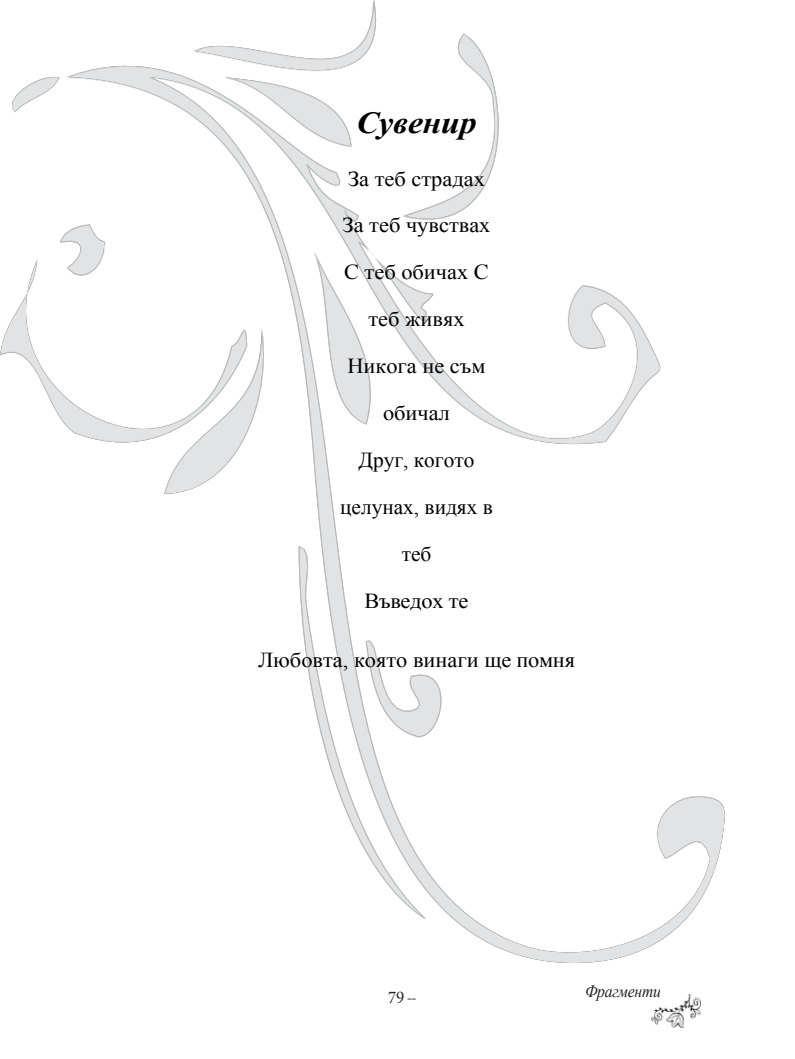
Живееш в края Как да
свършиш и всичко Край, ето,
със сигурност, Нищо толкова
сигурно, колкото
Какво е несигурно Несигурно
Още един ред

Безкрайност и непрекъснатост на
границата Това не ни позволява да
предвидим безкрайността, така че
подобно на линиите имаме две точки
Раждането и безкрайността Само
пред лицето на смъртта

Тя бавно пристига Като дъх,
всичко, което си чувствал, е
свършило Защото никога не
си виждал лице, различно от
края а

Маска на тъмнината

Сувенир

За теб страдах

За теб чувствах

С теб обичах С

теб живях

Никога не съм

обичал

Друг, когото

целунах, видях в

теб

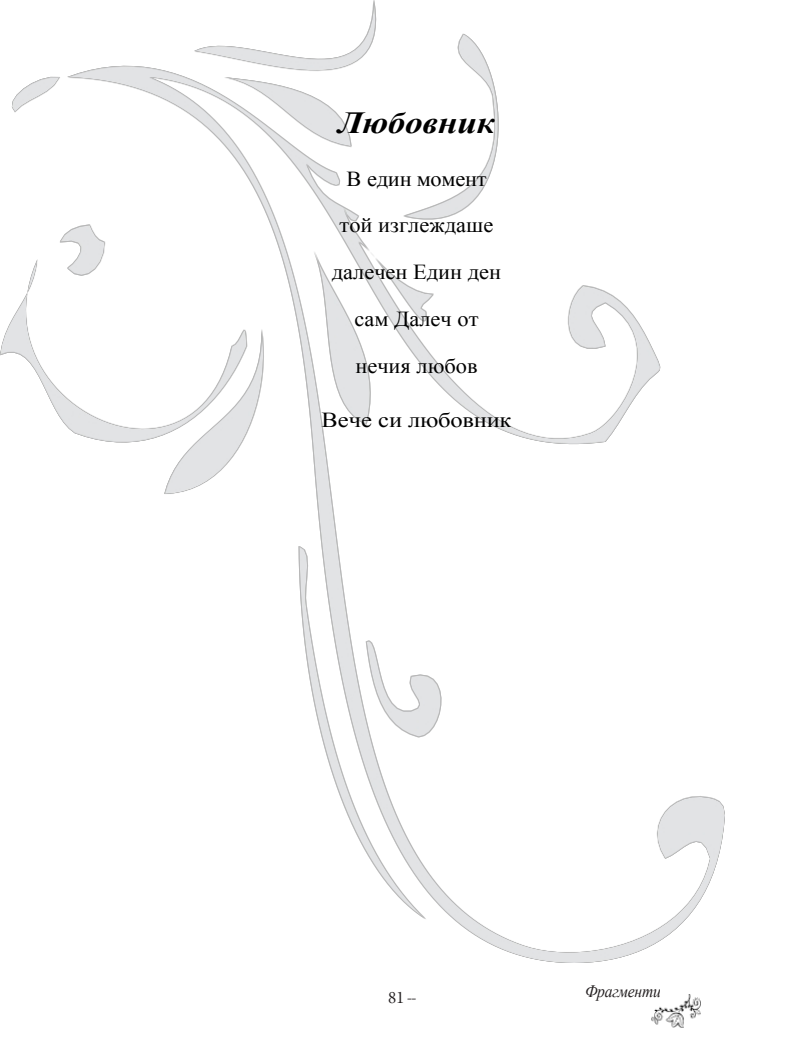
Въведох те

Любовта, която винаги ще помня

Усетих.

Никога толкова много
страдание Нищо повече
от това да умреш за теб
Чрез мен
За теб написах
толкова много
Страдах и никога не умрях
И за теб никога не загубих
Чувствах се само

Любовник

В един момент
той изглеждаше
далечен Един ден
сам Далеч от
нечия любов
Вече си любовник

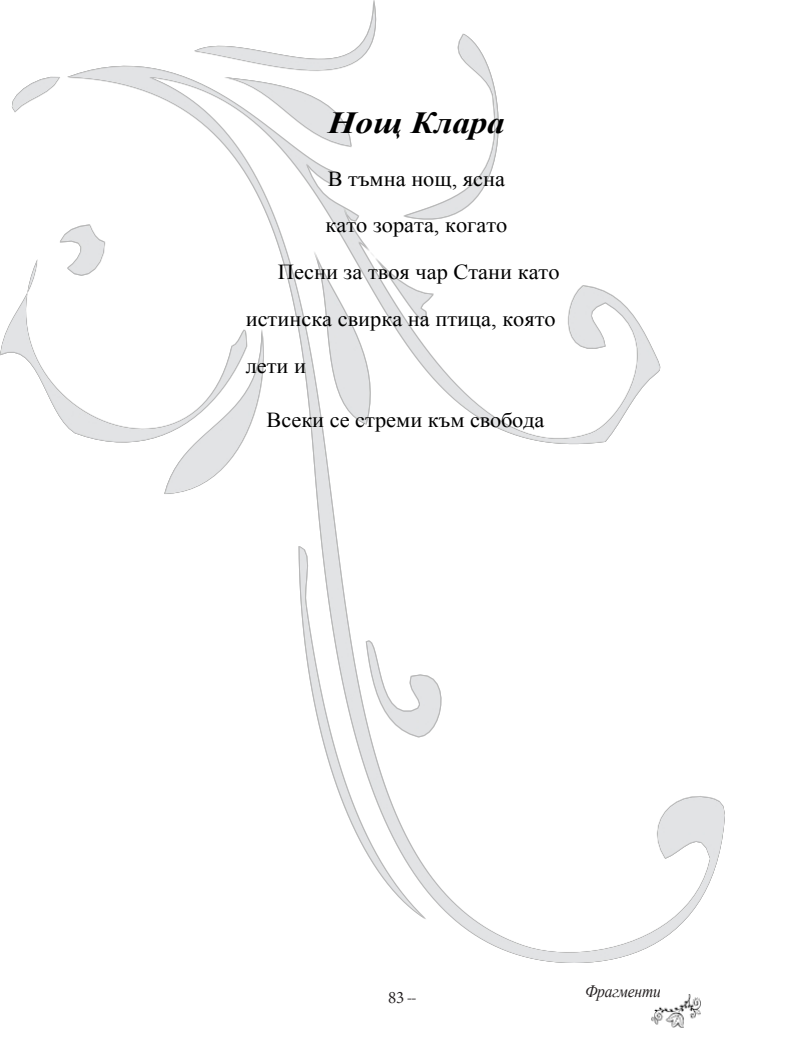

Размисли

Чакам нещо да се роди В
огледалото съм аз и моето

Отражение

Колко е хубаво да се
отразяваш сам И не само
твоят образ Това просто
отражение без огледало
също е предадено

Нощ Клара

В тъмна нощ, ясна
като зората, когато

Песни за твоя чар Стани като
истинска свирка на птица, която
лети и

Всеки се стреми към свобода

Писане

I...

И най-голямото
притежание, което
мога да имам Лист
хартия и неустоима
писалка Преди
всичко се стремя към
мисълта насаме

Смърт

Умрях!

Да, това беше началото на края

Началото на промяната

Без горчивина, но и без нежност Това беше
пътуването

Направено без образ и без смелост

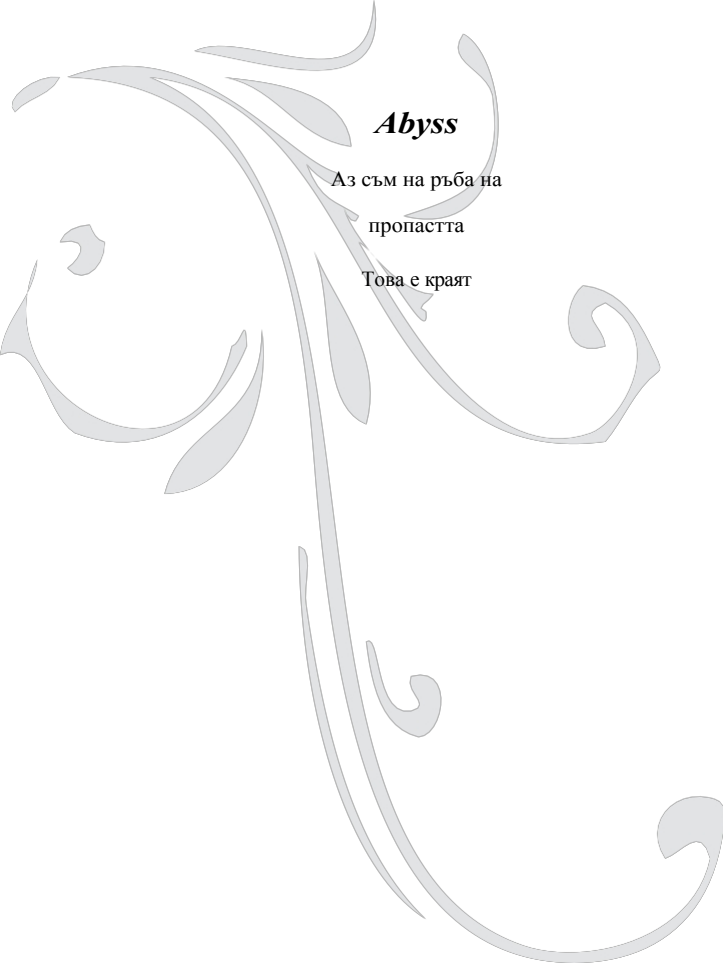
Контраст между най-малките и най-
големите Беше време да си тръгнем

Или оставайки на това място,
представяйки си всичко и нищо, от
време на време Той напускаше и
отиваше на дъното.

До крайност, която казва,
че не се страхувам и не
трепера

Пътуването има връщане
В този потопен свят
В дълбините на красотата, че
всичко, което имам, е всичко
И не искам нищо от всичко, защото когато си
тръгна, няма да взема нищо със себе си, така си
мислех.

Abyss

Аз съм на ръба на
пропастта

Това е крайт

В очакване

И той вървеше така, искаше и искаше, скачаше и

скачаше

И пушене

ходене без цел Тревогата се променя с

възрастта, въпреки че винаги живеем много

тревожно В очакване на нещо, винаги го

искаме

Нещо, всичко в нас пречи Като собствена воля

неволно

Стълбища

Седнах,
направих
равносетка,
Резултатът обаче далеч не беше
такъв, какъвто се очакваше,
Слязох по стълбите с асансьора и между
светлината и тъмнината, стягането и
че той маневрира според
собствената си воля
Оттам се издигаше и бавно се
спускаше, без да пада.

Централен офис

Една сълза, една

интуиция

Или унищожение, че

Мисълта е красива

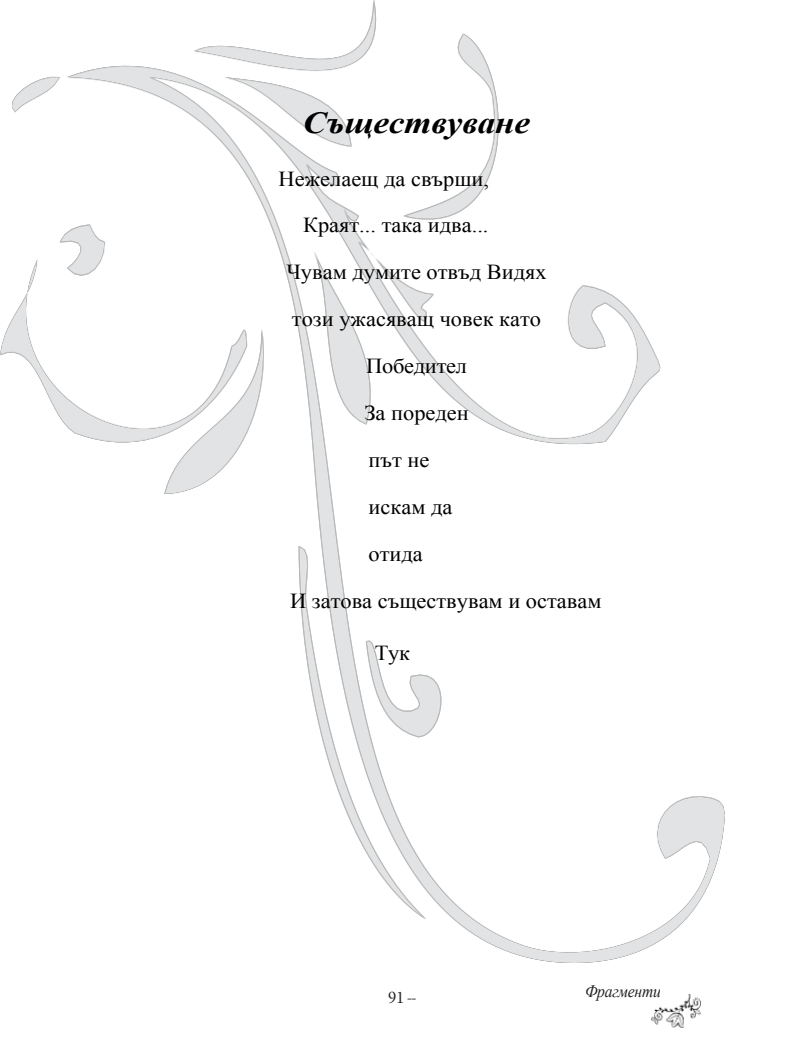
Глътка от каната на

хладилника

И аз го донасям на мястото на

жаждата И всичко е сито и

великолепно.

Съществуване

Нежелаещ да свърши,

Краят... така идва...

Чувам думите отвъд Видях

този ужасяващ човек като

Победител

За пореден

път не

искам да

отида

И затова съществувам и оставам

Тук

Sun

Какво се случи Усетих на
разсъмване Нежна тъга
Живял съм, възкръснал съм и
съм се преродил Аз съм
силният.

The Sun

Възраждане

В димната завеса Ето,
той се ражда там

Няма свитък на събитието Ето, то беше
мигновено

И че плочата се отдалечава и е
достатъчно да изживееш още един
живот

За изображение

Това е просто: вижте всеки
момент в неговия собствен образ
и се преродете

Виждете

Ароматът, миризмата на
лудост, лудост Мъчението
на мисълта Всичко е
изключено
Без роднина, сирак сърцето,
болката от една любов за
толкова много хора
Други, които
нараняват окото и
убиват
Желание и копнеж

Кулминация

Само още един миг, Един
миг от това

Вашата мисъл, вероятно Всички ние
съществуваме не само като
добродетелен образ

Но заради външен вид или състояние Умът не
умира

В момента на всяко
физическо съществуване
И изведнъж всичко или може да
достигне кулминацията си

Живее и умира

Между живота и смъртта? О,
съжалявам, това ли е?
Разбира се, кой не се е самоубивал?
Всички сме спрели да живеем
Един момент. Всички ние, без , мислим
като за злокобно удоволствие Ще умрем
и скоро след това
Ето как живеем
Противоречието на нелепото

Напускане

Скъпи приятелю... Писах твърде много... ти си отиде...

моят малък приятел...

тази вечер душата ми... плаче за теб! дай
шанс на сърцето ми... моля те, прости ми

аз, приятелю...

моята свобода... изгубена в небето... ти

беше отвлечен...

връщането е удоволствие... толкова тихо...

тишината, половината от пътя към тези, които са
умрели...

Простено... последна дума...

Прекъснат

Ако душата ми се изпари в мен, ще останат
само отломки... тайни, чужди на фантазията.
От възникналата диверсия плува безделието... на още
един частен момент...

Бъдете на

Един звук, една уста, едно нежно

докосване, един цвят Една мечта,

която да омагьоса в един-

единствен, неповторим миг

Отчаяни и вдъхновени с острота, без дистанция, без

ограничение

В тази картина рисувам кръв, болка, зачервена и

разпалена от смисълне притежаваща загадка, а

по-скоро

реалност, визия.

Когато се присъединим към другия и видим

как да вярваме с един поглед
одобряване и насърчаване на съществуване,
фалшифицирано, обърнато и огледално.

За цялата болка, която чувствам
на някого трябва да принадлежа, без страх
безумното, безстрастно, чистосърдечно
състрадание на възел без верига, но преплетен и
обединен, на
само смисъл, на желаещи и
накрая има, и в крайна
сметка
нищо не е...

Отсъствие

Ако се докосна и видя твоя свят, ще
бъда мръсен, без да имам и капка
чувствителност, поне да вярвам, че
някой
превъзхожда моята реалност.

Моята обикновена тъга е
като всяко щастие
както постижими, така и непостижими.

Магически, без ирония
ако един ден ти кажа, докосни ме,
почувствай как ме гледаш и ще
видиш кой не съм и какво

Ще бъда с теб.

В пламтящ мач изгаря болката в

мен, когато всичко изгаря.

Никога не съм отнемал,

всъщност ще ти кажа, че

страдаш, защото никога не

съм те изоставял и знай, че

винаги съм те обичал.

Ще те обичам...

